

ȘCOALA ROBINSONILOR

(Adaptare liberă după textul cu același nume de Jules Verne)

— Insulă de vânzare cu banii jos, în afară de cheltuieli, celui care dă mai mult! repeta într-una și respira greu, Gingrass, agentul licitației în care se discutau condițiile acestei stranie vânzări. Să nu vă închipuiți că toți acești oameni grăbiți veniseră în sala de licitații cu intenția să achiziționeze insula. Mai mult chiar, se poate spune că acolo nu se aflau decât curioși. Cine ar fi fost atât de ținut — dacă ar fi fost atât de bogat — încât să își ia o insulă din Pacific, pe care guvernul avea nebuna idee de a o pune în vânzare? Se vorbea deci că suma la care fusese evaluată nu va fi oferită de nimeni, că niciun cumpărător nu se va lăsa târât în clocotul licitației. Și asta nu din vina agentului, care încerca să-i înflăcăreze pe cumpărătorii obișnuiți prin exclamații, gesturi și floul vorbirii sale îmbrăcată cu cele mai seducătoare metafore. Oamenii râdeau, se distrau dar nu se înghesuiau.

— O insulă! De vânzare o insulă! repeta într-una Gingrass.

— Dar nu de cumpărat, răspunse un irlandez roșu la față, care nu ar fi putut cumpăra nicio simplă piatră de pe malul mării.

— Să vedem obiectul de licitat! spuse un glas, ca și când ar fi fost vorba de un tablou faimos sau de un vas de porțelan chinezesc din vremuri pierdute. Și toată sala izbucni în hohote, dar fără ca suma la care fusese evaluată insula să fi fost acoperită măcar cu o mică parte din bani. Totuși, dacă obiectul de licitat despre care era discuția nu putea fi atins, planul insulei fusese pus la dispoziția publicului. Cumpărătorii trebuiau să știe totul despre această bucată de glob scoasă

1. Ce anume se scoate la licitație?

- A) Un oraș
- B) O insulă
- C) Un măr
- D) O hartă colorată
- E) Un râu

2. Sensul secvenței: “care nu ar fi putut cumpăra nicio simplă piatră de pe malul mării” sugerează că irlandezul:

- A) Avea buzunarul plin de pietre.
- B) Nu avea niciun ban.
- C) Nu dorea să cumpere nimic.
- D) A vrut să facă o glumă.
- E) Stătea pe o piatră de pe malul mării.

la licitație. Nu aveau a se teme de nimic, de niciun neajuns. Situația insulei, orientarea ei, amplasarea terenurilor, relieful solului, rețeaua apelor, climatul, căile de acces către insulă, totul se putea verifica dinainte.

Această insulă se numea insula Spencer și era situată la vest-sud-vest de micul golf San Francisco, la aproximativ patruzeci-șasezeci mile marine de plaja californiană, la 32° latitudine nord și 142°18' longitudine la vest de meridianul Greenwich. De altfel e cu neputință de imaginat un loc mai izolat, în afara oricărui traseu maritim sau comercial, cu toate că insula Spencer era la o distanță destul de mică și se afla, ca să spunem așa, în apele americane. Dar acolo, curenți obișnuiți, cotind spre nord sau spre sud, au format un fel de lac cu apele pașnice, care uneori este indicat sub numele de „Cotul Fleurieu”.

Exact în mijlocul acestor mari învolburări de ape, fără un sens anume, se găsește insula Spencer. Așa că un număr mic de vapoare trec pe lângă insulă.

Iată care era realitatea : în felul în care era poziționată, insula Spencer părea, de timp îndelungat, nefolositoare. Rămăsese pustie de mult timp și Congresul, format din oameni cu mult simț practic, hotărâse să vândă această insulă, să o scoată la licitație — cu o condiție, ca acela care o va cumpăra să fie cetățean al Americii libere. Numai că această insulă nu voiau să o dea pe degeaba. Așa că o evaluaseră la fix unsprezece sute de mii de dolari. Pentru o societate financiară care ar fi cumpărat și exploatat această proprietate, suma nu ar fi fost decât un fleac dacă afacerea ar fi oferit câteva avantaje; dar, așa cum am mai spus, insula nu oferea niciunul; în același timp, pentru un particular, suma era foarte mare. Trebuia să fii, deci, foarte bogat ca să-ți permiți această extravaganță care nu ar fi adus niciun venit în plus!

3. Care este condiția unică pe care Congresul o impune cumpărătorului insulei?

A) Acela care o va cumpăra să fie cetățean al Americii libere.

B) Baniile să fie plătite imediat.

C) Insula să fie administrată după bunul plac al fiecăruia.

D) Cumpărătorul să nu mai dețină o altă proprietate.

E) Cumpărătorul să nu o vândă, ci să o transmită urmașilor săi.

Ar fi trebuit să fii imens de bogat, fiindcă afacerea trebuia să fie realizată cu bani gheață. Cel care o va cumpăra n-avea să fie monarhul insulei Spencer, ci președinte de republică. Nu urma să aibă, în niciun chip, dreptul de a avea sclavi, ci numai concetățeni care îl vor desemna președinte pentru un timp determinat, chiar dacă îl vor realege de fiecare dată.

Oricum, îi va fi interzis de a institui o dinastie domnitoare și autoritară. Statele Unite nu vor permite întemeierea unui regat, oricât de mic ar fi el, în apele teritoriale americane. Această prevedere din contract avea ca scop, probabil, să îndepărteze câțiva milionari ambițioși, câțiva regi decăzuți care ar fi vrut să rivalizeze cu împărații sălbatici din Sandwich, Marchize, Pomotou sau alte arhipelaguri din Oceanul Pacific. Și mereu se auzea vocea puternică a agentului :

— Insulă de vânzare! și nimeni care să se încumete s-o cumpere...

— Insulă de vânzare! Insulă de vânzare! țipa Gingrass, ai cărui plămâni se oboseau zadarnic. „Douăsprezece sute de mii”! Se auzi în mijlocul sălii și aceste patru cuvinte răsunară ca patru împușcături de pistol. Amuțită pentru o clipă, mulțimea se întoarse către curajosul care își permisese să rostească această cifră. Era William W. Kolderup, originar din San Francisco. Se spunea despre el că este putred de bogat. Ar fi putut dărui, fără să fie jenat din pricina asta, un milion cum noi am putea da o sută de bani. Acest stimabil om de afaceri pusese temelie trainică a incalculabilei sale averi prin exploatarea primelor terenuri aurifere din California. Din această epocă, ajutat de șansă dar și de inteligență, îl găsim interesat de toate marile exploatări aurifere și nu numai din lume. Se aruncă atunci impulsiv în fel de fel de speculații de comerț și industrie. Se spunea despre el ceea ce se spune în general

4. Insula Spencer se află în:

- A) California
- B) Marchize
- C) Pacific
- D) Antarctica
- E) Islanda

5. Ghilimelele din structura “Douăsprezece sute de mii” marchează:

- A) Uimirea oamenilor
- B) Vorbirea directă
- C) Replica lui Gingrass
- D) Oferta lui Marchize
- E) Prețul oferit de rege

despre acești „miliardari”, că nici nu-și cunosc bogăția; în realitate stimabilul și-o cunoștea până la ultimul dolar, dar nu se lăuda niciodată cu asta. În clipa când îl prezentăm cititorilor noștri, cu tot respectul pe care îl merită un bărbat „de o asemenea anvergură”, William W. Kolderup avea două mii de firme răspândite peste tot în lume; optzeci de mii de diverși funcționari în birourile sale din America, Europa și Australia; trei sute de mii de reprezentanți comerciali; o flotă de cinci sute de corăbii cu pânze sau motorizate, care străbăteau fără repaus mările spre profitul său și nu cheltuia mai puțin de un milion-două pe an numai cu timbre pentru documentele sale comerciale, oficiale și scrisorile de trăsură. În sfârșit, era onoarea și gloria îmbelșugatului Frisco — diminutivul cu care americanii alintau familiar capitala Californiei. O licitație susținută de William W. Kolderup nu putea deci să fie decât o licitație foarte serioasă. Așadar, atunci când spectatorii curioși ai licitației îl văzură pe cel care depășise cu o sută de mii de dolari prețul la care fusese evaluată insula Spencer, fu o mișcare de necumpănit, iar glumele se opriră deodată. Acestei asurzitoare zarve îi urmă o tăcere deplină. Ochii se holbară, se ascuțiră urechile. Cine ar fi cutezat să intre în competiție cu William W. Kolderup? Era măcar posibil? Nu! În primul rând, era suficient să te uiți la el ca să te convingi că nu va ceda niciodată într-o chestie în care ar fi în joc potențialul lui financiar.

— Douăsprezece sute de mii de dolari, douăsprezece sute de mii de dolari! strigă agentul licitației, cu acel accent distinctiv pe care-l are un agent care vede în sfârșit că munca lui nu va fi degeaba.

— O dată, de două ori!... Gingrass striga, cu mâna dreaptă întinsă deasupra mesei sale, agita cu nerăbdare ciocănașul cu capăt de fildeș... O lovitură, o singură lovitură și adjudecarea avea să fie permanentă. Dintr-o dată un nou candidat

6. Cu cât a fost evaluată inițial insula Spencer?

- A) 1 200 000 de dolari
- B) 1 100 000 de dolari
- C) 12 000 000 de dolari
- D) 1 000 200 de dolari
- E) 11 000 000 de dolari

7. Ce crezi că reprezintă Frisco?

- A) Numele companiei lui William W. Kolderup.
- B) Diminutivul cu care americanii alintau familiar capitala Californiei.
- C) Numele dat flotei lui William W. Kolderup.
- D) O metodă de calcul al averii.
- E) Numele unei societăți secrete din care face parte William W. Kolderup.

licită din sală. Dar cine era acest temerar care îndrăznește să vină să lupte cu dolari împotriva lui William W. Kolderup din San Francisco? Era J. R. Taskinar, din Stockton.

J. R. Taskinar îl dușmănea în chip deosebit pe William W. Kolderup. Îi invidia averea, situația, prestigiul. Nu era prima dată când negustorul din Stockton căuta să-i fure negustorului din San Francisco o afacere profitabilă sau nu. Numai și numai din spirit de competiție. J. R. Taskinar aflase — cum, n-aș putea s-o spun — că William K. Kolderup intenționa să achiziționeze insula Spencer. Această insulă i-ar fi fost la fel de inutilă ca și adversarului său. Puțin îi păsa. Se ivise însă o altă ocazie de a se confrunța, de a combate, poate chiar de a câștiga : și J. R. Taskinar nu putea să o lase să-i scape printre degete! Iată pentru ce J. R. Taskinar se oprise în sala de licitații, în mijlocul acestei mulțimi curioase care nu putea să-i ghicească intențiile.

— Patrusprezece sute de mii de dolari, spuse William W. Kolderup.

— Cincisprezece sute de mii! răspuse J. R. Taskinar.

— Șaptesprezece sute de mii! — Optsprezece sute de mii de dolari! răspuse calm William W. Kolderup.

— Nouăsprezece sute de mii! replică tăios J. R. Taskinar.

— Două milioane! replică imediat, fără să mai aștepte glasul agentului, William W. Kolderup.

— Două milioane cinci sute de mii de dolari! spuse el în sfârșit, sperând că prin acest salt uimitor să deruteze orice supralicitare.

— Două milioane șapte sute de mii! răspuse imediat cu glas foarte calm William W. Kolderup.

— Două milioane nouă sute de mii!

— Trei milioane!

8. Pentru ce motiv J. R. Taskinar participă la licitație?

A) Este prieten cu William W. Kolderup.

B) Are nevoie de insulă.

C) Din spirit de competiție.

D) Dorește să i-o dăruiască lui William W. Kolderup.

E) Dorește să-și facă acolo o casă.

9. Cine câștigă licitația?

A) Un rege decăzut

B) Un președinte

C) Un negustor

D) Un agent de licitații

E) Un funcționar

— Trei milioane cinci sute de mii, murmură el printre dinți.

— Patru milioane! răspuse William W. Kolderup. A fost ultima lovitură în plex. J. R. Taskinar se prăbuși învins. Cu o lovitură scurtă și precisă, ciocănașul izbi marmura mesei. Insula Spencer era adjudecată, pentru patru milioane de dolari, lui William W. Kolderup din San Francisco.

— O să mă răzbun, am să îmi iau revanșa! murmură J. R. Taskinar. Și după ce îi aruncă o privire plină de ură și de ciudă învingătorului său, se întoarce la Occidental-Hotel, unde era cazat. În acest timp, uralele și „hip-hip”-urile răsunară în urechile lui William W. Kolderup ; îl însoțiră până în Montgomery Street, unde locuia, și entuziasmul acestor americani fu atât de mare și intens încât uitară chiar să cânte Yankee Doodle. William Kolderup se întoarce la locuința sa, din strada Montgomery. Inutil să descriem casa magnatului din Frisco. Având prea multe milioane, era mult prea luxoasă. Mai mult confort decât bun-gust, se înțelege. Mai puțin simț artistic decât simț practic. Avea acolo un minunat salon de recepție, și în acest salon un pian mare și negru ale cărui acorduri se împrăștiau în calda și intima atmosferă a casei în clipa în care se întorcea acolo bogatul Kolderup. „În regulă!” își zise el. „Ea și el sunt acolo! Numai un cuvânt să-i spun contabilului meu, apoi îndată o să stăm de vorbă!” Și se îndreptă către biroul său, cu ideea de a termina această afacere cu insula Spencer. Apoi William W. Kolderup se va ocupa de o altă „combinație” care îl rodea mult mai mult la inimă. Da! Ea și el erau în salon. Ea în fața pianului, el pe jumătate culcat pe canapeaua confortabilă, ascultând sunetele unduitoare ale arpegiilor care zburau, de sub degetele ferme-cătoarei persoane, prin toată camera. Phina Hollaney era fina lui William W. Kolderup.

10. Unde locuiește William K. Kolderup?

A) La Occidental-Hotel.

B) În Yankee Doodle Street.

C) Aproape de guvern.

D) În Montgomery Street.

E) Mai jos cu două case de sala de licitații.

11. Ce caracteristici are casa magnatului din Frisco?

A) Casa este confortabilă și luxoasă.

B) Casa este decorată cu mult bun-gust.

C) Se remarcă prin simț artistic și simț practic.

D) Fiind mare, atmosfera nu este intimă, caldă.

E) Casa este foarte veche și dărăpănată.

Orfană, crescută sub îngrijirea lui, el îi oferise avantajul de a se considera fiica lui, având datoria de a-l iubi ca pe un tată. Și ea nu uita asta. Era o tânără domnișoară, cum se spune, „drăguță în felul ei”, dar sigur încântătoare, o blondă de șasesprezece ani cu un temperament de brunetă, lucru care se citea în lumina ochilor ei de un albastru scânteietor aproape negru. Nu vom uita să o comparăm cu un trandafir, fiindcă este o comparație folosită totdeauna, în cea mai bună societate, în descrierea frumuseților americane. Era deci, dacă vrei, un trandafir, dar un trandafir altoit pe un măceș, rezistent și tare. Era desigur foarte sentimentală această tânără miss, dar avea de asemenea mult spirit practic, un fel de a fi foarte personal și nu se lăsa angrenată mai mult decât trebuie în iluzii sau visuri sau amăgiri care sunt specifice fetelor de vârsta sa. Visele sunt bune când dormi, nu când ești treaz. Și ea în acest moment nu dormea și nici nu se gândea să adoarmă.

— Godfrey! exclamă ea îmbufnată.

— Phina! răspunse tânărul absent.

— Unde ești tu acum?

— Lângă tine... în acest salon...

— Nu, nu ești lângă mine, Godfrey! Și nu în acest salon, și nu acum sau aici!... Ci departe, foarte departe... peste mări și țări, nu-i așa? Fiul unei surori al acestui cumpărător de insulă și magnat, orfan de mulți ani, Godfrey Morgan fusese, ca și Phina, crescut în casa unchiului său, cu aceeași dragoste de acela căruia febra afacerilor nu-i lăsase niciodată răgazul de a se gândi să se căsătorească. Godfrey avea acum douăzeci și doi de ani. Studiile odată terminate, rămăsese cu totul lipsit de ocupație. Faptul că absolvise universitatea nu însemna că era mai învățat sau mai înțelept. Viața nu-i oferea decât drumuri facile. Putea s-o ia la stânga sau la dreapta, unde dorea: asta l-ar fi dus totdeauna undeva unde averea nu i-ar fi lipsit.

12. Care afirmație despre Phina este adevărată?

A) Este harnică și nu știe să cânte la pian.

B) Este romantică, dar are simț practic.

C) Este blondă și are ochii negri.

D) Îl iubește pe Godfrey și nu îl lasă să plece în aventura dorită.

E) Este frumoasă ca un trandafir, dar rotofeie ca un dovleac.

13. Care este diferența de vârstă între Phina și Godfrey?

A) 2 ani

B) 3 ani

C) 4 ani

D) 6 ani

E) 10 ani

Altfel, Godfrey era un tânăr distins, chipeș, elegant, care nu își purta niciodată cravata trecută printr-un inel, nu își împodobea nici degetele, nici manșetele, nici plastronul cămășii cu toate acele bijuterii fanteziste, atât de apreciate de concetățenii săi, mai ales de cei de vârsta lui.

Nu voi uimi pe nimeni dacă am să spun că Godfrey Morgan urma să se căsătorească cu Phina Hollaney. Ar fi putut să fie altfel? Totul mergea către acest lucru. De altfel, William W. Kolderup era cu totul de acord cu această căsătorie. Își încredința astfel bogăția celor două ființe pe care le iubea cel mai mult în această lume, fără să mai spunem că Phina îi plăcea lui Godfrey și că Godfrey nu-i dispăcea deloc Phinei.

Preanonabilul negustor și antreprenor spera că acest fericit eveniment avea să se întâmple la sfârșitul lunii și că situația va fi pe veci rezolvată, sub rezerva unor eventuale greșeli. Sau, tocmai că exista o omisiune și poate chiar o greșeală, așa cum vom vedea. Greșeală, fiindcă Godfrey nu se simțea deloc pregătit pentru un asemenea mare eveniment: căsătoria; omisiune, fiindcă s-a pierdut din vedere să i se ceară și lui părerea în privința acestui subiect. Și într-adevăr, odată ce a terminat studiile, Godfrey încercă un fel de oboseală și plictis prematur față de lumea și viața de-a gata, în care nu-i va lipsi nimic, în care nu ar avea să-și dorească nimic, în care nu ar fi avut nimic de făcut. Și atunci îl copleși dorința de a cutreiera toată lumea ; își dădu seama că învățase și citise de toate, numai să călătorească nu avusese parte! Drept vorbind, din vechiul și noul continent nu cunoștea decât un singur oraș sau așezare, San Francisco, unde se născuse, crescuse și din care nu plecase niciodată, decât doar prin vis și cărțile de călătorie. Dar, vă întreb, ce valoare are un tânăr care nu a făcut de două sau trei ori înconjurul pământului, mai ales dacă este și american? La ce mai poate fi el bun? Știe el dacă s-ar putea descurca în diverse

14. Ce relație de rudenie este între Godfrey și William W. Kolderup?

A) Godfrey era finul lui William W. Kolderup.

B) Godfrey este nepotul lui William W. Kolderup, fiind fiul unei surori a acestuia.

C) Godfrey este fiul natural al lui William W. Kolderup.

D) Godfrey este vărul lui William W. Kolderup.

E) Godfrey este vărul Phinei.

15. Care este cea mai mare dorință a lui Godfrey ?

A) Să se căsătorească.

B) Să citească.

C) Să stea cu Phina.

D) Să-l însoțească pe William Kolderup.

E) Să călătorească.

situații în care l-ar arunca o călătorie mai lungă? Dacă nu a avut ocazia să guste dintr-o viață plină de aventuri, cum se va încumeta el să răspundă de el și viitoarea familie? În sfârșit, câteva zeci de mii de leghe parcurse pe suprafața pământului, pentru a vedea, a observa, a se instrui în ale vieții, nu sunt oare o necesară completare a educației și formării unui tânăr? Iată deci ce se întâmplase: de aproape un an Godfrey se cufundase în cărți de și despre călătorii, care erau foarte la modă în epoca noastră, și lectura acestora îl pasionase. Descoperise, odată cu Marco Polo, China, America prin Columb, Pacificul cu Cook, Polul Sud cu Dumont-d'Urville. Era obsedat să meargă pe acolo pe unde acești vestiți călători și aventurieri fuseseră fără el. De fapt, el nu ar fi considerat plătită prea scump o explorare de câțiva ani cu prețul unui număr de atacuri din partea piraților malaiezi sau africani, o ciocnire pe mare, naufragii pe o coastă pustie, chiar dacă ar fi necesar să ducă viața unui Selkirk sau a unui Robinson Crusoe! Un Robinson! Să fie el un Robinson! Ce tânăr n-a visat un pic la asta — așa cum a făcut-o adesea, mult prea adesea Godfrey — citind aventurile eroilor imaginați de Daniel Defoe sau Wyss? Da! Aici ajunsese nepotul lui William W. Kolderup în clipa când unchiul său se gândea să-l închidă, cum se spune, în lanțurile căsniciei. Negustorul care abia încheiase o afacere și se pregătea să înceapă o alta.

— Ei bine, spuse el, nu ne mai rămâne acum decât să fixăm definitiv data.

— Data? răspunse Godfrey tresărind. Care dată, unchiule?

— Data căsătoriei voastre! replică cu entuziasm William W. Kolderup. Presupun că nu este data căsătoriei mele!

— Nu data unei căsătorii fixăm noi astăzi, nașule Will, ci data unei plecări! spuse Phina.

— Unei plecări? spuse uimit unchiul...

16. Dacă Marco Polo a făcut primul înconjurul lumii, atunci Columb...

A) a descoperit Groenlanda.

B) a fost primul explorator la Polul Sud.

C) a construit primul mare imperiu financiar.

D) a fost primul președinte al Americii.

E) a descoperit America.

17. Robinson Crusoe este personaj într-un roman scris de ...

A) Mark Twain

B) Alexandre Dumas

C) Daniel Defoe

D) Mihail Drumeș

E) Constantin Chiriță

— Da, plecarea lui Godfrey, continuă Miss Phina, a lui Godfrey care simte nevoia să cutreiere puțin lumea înainte de căsătorie!

— Tu vrei să pleci? strigă William W. Kolderup apropiindu-se de tânărul pe care îl apucă brusc de braț ca și când i-ar fi fost teamă ca acest poznaș de nepot să-i scape.

— Da, unchiule Will, prinse curaj Godfrey.

— Și pentru cât timp?

— Pentru optsprezece luni sau doi ani cel mult, dacă...

— Dacă?...

— Dacă dumneata o să-mi dai voie și Phina va dori să mă aștepte până atunci!

— Și o să-l aștepți?...

— Dacă n-aș putea să-l aștept, ar însemna că nu-l iubesc, nașule Will!

— Este foarte serios? întrebă el.

— Foarte serios, răspunse Miss Phina, fără să se oprească, pe când Godfrey se mulțumea să aprobe.

— În regulă! replică pe un ton neutru William W. Kolderup, fixându-l pe nepotul său cu o privire foarte ciudată.

— Unde vrei să te duci? îl întrebă pe tânăr.

— Peste tot.

— Și când ai de gând să pleci?

— Când o să vrei dumneata, unchiule.

— Fie, cu cât mai curând posibil, cu atât mai bine!

*

Dacă T. Artelett ar fi fost francez, compatrioții săi nu s-ar fi oprit să-l numească în glumă Tartelett. Dar cum acest nume i se potrivește ca o mânășă, nu vom șovăi nici noi să-l numim astfel.

Celibatar, Tartelett spunea că are, în epoca despre care vorbim, patruzeci și cinci de ani. Acum câteva zeci de ani fusese aproape de a se căsători cu o domnișoară, iar mama acesteia a crezut de cuviință să ceară câteva date despre el

18. Ce intenționează William W. Kolderup să stabilească în urma discuției?

A) Data încheierii contractului de cumpărare a insulei.

B) Data plecării nepotului în călătorie.

C) Data căsătoriei celor doi tineri.

D) Locul în care își vor petrece cei doi tineri vacanța.

E) Destinația spre care va călători Godfrey.

privind vârsta, situația, personalitatea; și iată ce a crezut el că trebuie să răspundă. S-a născut la 17 iulie 1835, la orele trei și un sfert dimineața. Înălțimea este de cinci picioare, două degete și trei linii. Măsura taliei, deasupra șoldurilor, este exact de două picioare și trei degete. Greutatea, care în ultimul an a crescut cu șase livre, este de o sută cincizeci și una de livre și două uncii. Capul îi este lunguiet. Părul, rar deasupra frunții, este castaniu încărunțit; fruntea înaltă, fața ovală, tenul colorat. Ochii — vederea o are foarte bună — sunt cenușiu-căprui, genele și sprâncenele castaniu-deschis, pleoapele puțin adâncite sub arcadă. Nu consumă alcool, cafea, lichior, și nici măcar vin curat. Într-un cuvânt, tot ce ar putea acționa asupra sistemului nervos este riguros suprimat din comportamentul său. O bere fără mult alcool, apă cu câteva picături de vin roșu sunt singurele băuturi pe care le poate bea fără a-i dăuna. Tocmai din cauza acestei prudențe, nu a trebuit, de când a venit pe lume, să meargă la medic. Gestul îi este prompt, mersul sprinten, caracterul sincer. În afară de aceasta, este de o extremă delicatețe și numai frica de a neferici o femeie l-a făcut să șovăie în a se antrena în legăturile căsniciei. Profesorul rămase burlac și continuă să dea lecții de dans și ținută. Cam în această epocă, și cu acest titlu, intră el în casa lui William W. Kolderup; apoi, odată cu timpul, elevii părăsindu-l încetul cu încetul, sfârși prin a fi socotit ca o roată în plus chiar și de personalul îmbelșugatei și imensei case. Tocmai el, profesorul Tartelett, a fost cel pe care William W. Kolderup îl alege să-i fie tovarăș de drum nepotului său în călătoria proiectată. Da! William W. Kolderup avea mai multe motive să creadă că Tartelett contribuise — și nu chiar puțin — la încurajarea și stimularea lui Godfrey în această manie a hoinăreliei. William W. Kolderup hotărî deci să-i facă să meargă împreună.

19. În ce an are loc acțiunea acestui roman?

- A) 1835
- B) 1880
- C) 1865
- D) 1885
- E) 1860

20. Recunoaște personajul după următoarele trăsături: cap lunguiet, mers sprinten, extremă delicatețe.

- A) Kolderup
- B) Phina
- C) Godfrey
- D) Robinson
- E) Tartelett

Și într-adevăr, crezând că trebuie să execute un „assemblé”, Tartelett își mișcă picioarele, printr-o alunecare într-o parte ; apoi, îndoindu-și ușor și grațios genunchiul, îl salută cu respect pe William W. Kolderup.

— M-am gândit, spuse unchiul Will, că o să-ți pară fără îndoială rău să te despartți așa de elevul dumitale.

— Despărțirea mă va îndurera sincer, răspuse Tartelett, și totuși, dacă trebuie să plece...

— Nu o să trebuiască, spuse William W. Kolderup, a cărui sprânceană groasă se încrunță sfidător.

— Ah!... răspuse Tartelett.

Ușor tulburat, făcu o mișcare, pregătindu-se să se mute din „poziția a treia”, în „a patra” ; apoi își depărtă un picior de celălalt, poate fără să-și dea cu totul seama ce face.

— Da, adăugă negustorul cu un glas sarcastic și pe un ton care nu admitea nici umbra unei replici, m-am gândit că ar fi într-adevăr foarte crud să despart un profesor de elev, mai ales că se împăcau atât de bine...

— Negreșit... Călătoriile... Sunt necesare... răspuse Tartelett, care părea că nu are habar despre ce se vorbește.

— Da, negreșit! reluă William W. Kolderup. Nu numai că aceste călătorii ar scoate în evidență talentele nebănuite ale nepotului meu, dar în același timp și pe acelea ale scumpului profesor căruia îi datorează o atât de corectă ținută!

Nu se gândise niciodată acest mare copil, care se numea Tartelett, că într-o zi va trebui să părăsească San Francisco, California și America pentru a cutreiera mările în lung și în lat. Aceste idei nu ar fi putut intra în capul unui om mai priceput în coregrafie decât la călătorii și care nu cunoștea — pe o rază de zece mile — nici măcar împrejurimile capitalei.

21. De ce crede Kolderup că profesorul Tartelett ar fi un bun tovarăș de călătorie pentru Godfrey?

A) Lui Tartelett îi va fi greu să se despartă de Godfrey.

B) Tartelett are nevoie de o schimbare.

C) Profesorul a încurajat nevoia de hoinăreală a nepotului său.

D) Tartelett nu a avut șansa de a cunoaște lumea.

E) Kolderup dorește să scape de Tartelett deoarece face reduceri de personal.

22. De ce acceptă profesorul Tartelett să plece împreună cu Godfrey în călătorie?

A) Pentru că nu vrea să-l lase singur pe Godfrey.

B) Pentru că este și el doritor să vadă lumea.

C) Pentru că e o fire aventuroasă.

D) Pentru că nu-l poate refuza pe Kolderup.

E) Pentru că s-a săturat de orașul San Francisco.

— Și când este plecarea? întrebă el, încercând să își reia o poziție academică.

— Fix peste o lună.

— Și pe ce mări furtunoase și ținuturi sălbaticе a hotărât domnul Kolderup să ne ducă cu vaporul, pe elevul meu și pe mine?

— Mai întâi prin Pacific.

— Și pe care punct al globului pământesc va trebui să pun piciorul pentru prima dată în această călătorie?

— Pe pământul din Noua-Zeelandă, răspunse William W. Kolderup. Am văzut că zeelandezii nu știu să-și țină coatele cum se cuvine la masă!... Dumneavoastră o să-i învățați! Spuse cu ironie unchiul.

Nu se mai putea răzgândi. Înainte de această lungă călătorie în doi, prin viață, călătorie care poartă numele de căsătorie, Godfrey o să facă înconjurul lumii, ceea ce uneori, dar nu tot timpul, este mai periculos. Dar era convins că va reveni bărbat adevărat și că, tânăr neștiutor la plecare, se va întoarce oțelit. Avea să vadă, să observe, să compare. Curiozitatea lui urma să fie satisfăcută. Nu o să îi mai rămână decât să stea liniștit, cu o viață sedentară, să trăiască fericit în căminul conjugal, pe care nicio ispită nu-l va mai face să-l părăsească. Se înșela sau avea dreptate cu această călătorie? Avea el să primească o bună lecție care să-i folosească? Să lăsăm viitorului grija de a răspunde la asemenea întrebări.

Pe scurt, Godfrey era încântat că în sfârșit va pleca.

Neliniștită, fără să lase să se cunoască la suprafață acest lucru, Phina se resemna la această ucenicie a alesului ei. Profesorul, atât de sigur de obicei pe picioarele sale, desăvârșit în echilibristica dansului, își pierduse obișnuitul aplomb și în zadar căuta să și-l mai regăsească. Se clătina chiar și pe parchetul camerei sale

23. Ce trăsătură de caracter a lui Tartelett este ilustrată în secvența „Nu se gândise niciodată acest mare copil, care se numea Tartelett”?

- A) Maturitate
- B) Entuziasm
- C) Naivitate
- D) Superficialitate
- E) Viclenie

24. Noua Zeelandă este:

- A) un continent
- B) o țară formată din mai multe insule
- C) capitala Australiei
- D) un oraș
- E) o insulă

modeste, ca și când s-ar fi aflat pe podeaua unei cabine într-un vapor. Cât despre William W. Kolderup, odată hotărârea luată, devenise mai puțin comunicativ, mai ales cu nepotul său pe care se părea că îl lasă în pace.

Pentru necesitățile comerțului său, William W. Kolderup poseda o întreagă flotă de vase cu pânze dar și cu aburi. Hotărî deci ca unul din vapoarele sale cu aburi să fie pus la dispoziția tânărului Godfrey Morgan, ca și cum ar fi fost vorba de un prinț adevărat călătorind pentru plăcerea sa, pe cheltuiala supușilor regelui, tatălui său. Din ordinul său, Dream, un steamer solid de șase sute de tone și cu o forță de două sute cai putere, începu îndată să se echipeze. Urma să fie comandat de către căpitanul Turcotte, un lup de mare care bătuse deja toate oceanele lumii, pe toate latitudinile. Marinar priceput și îndrăzneț, acest obișnuit al furtunilor, taifunelor și cicloanelor număra la activul său peste patruzeci de ani de navigație la cei cincizeci pe care îi avea!

William W. Kolderup era un om mult prea practic și realist pentru a nu căuta să tragă folos dintr-un parcurs de cincisprezece sau șasesprezece mii de leghe, prin toate mările și oceanele de pe glob. Este adevărat, corabia sa trebuia să plece goală, fără încărcătură, dar îi era ușor să se păstreze în bune condiții de plutire umplându-și „water-balast”-urile, care ar fi putut să o scufunde în apă până la nivelul punții dacă acest lucru era necesar. De asemenea, Turcotte avea de gând să ia pe drum marfă și să viziteze diverse reprezentanțe comerciale ale bogatului negustor. S-ar duce astfel de la o sucursală la alta, prin toată lumea. Nu vă fie teamă, căpitanului Turcotte nu avea să-i fie deloc greu să-și reducă cheltuielile de drum. Visurile lui Godfrey Morgan nu aveau să coste prea mult din finanțele unchiului! Așa procedează adevăratele firme

25. Ce informație din portretul realizat de narator căpitanului Turcotte ți se pare neobișnuită?

- A)** E un lup de mare.
- B)** A străbătut toate oceanele lumii.
- C)** Este un marinar priceput și îndrăzneț.
- D)** Este obișnuit cu furtunile, taifunurile, cicloanele.
- E)** Are o experiență de peste 40 de ani de navigație la cei cincizeci de ani pe care îi are.

serioase de comerț. Toate acestea au fost hotărâte în convorbiri foarte secrete, pe care William W. Kolderup și căpitanul Turcotte le-au avut.

Mai rămăsese de îndeplinit doar o formalitate: aceea a fotografiilor. Un logodnic nu poate pleca într-o lungă călătorie în jurul lumii fără să ia cu el chipul celei pe care o iubește și, în același timp, fără să i-l lase pe al lui ei. Deci Godfrey, în costum de turist, se lăsă pe mâna fotografului din Montgomery-Street — Stephenson et Co. — și Phina, în rochie de după-amiază, încredința de asemenea soarelui grija de a fixa pe placa pricepuților operatori trăsăturile ei fermecătoare, dar puțin cam întristate.

Era ca și cum ar călători împreună. Portretul Phinei își avea, așa cum se cuvenea, locul cinstit în cabina lui Godfrey ; acela al lui Godfrey, în camera tinerei fete.

Cât despre Tartelett, care nu era logodit și nici nu avea de gând să fie, crezu totuși potrivit ca și imaginea lui să fie încredințată sensibilității hârtiei fotografice pentru posteritate.

Dar oricare ar fi fost talentele fotografilor, ei nu putură să obțină copii decente după realitate.

La 9 iunie erau gata. Dream-ul nu avea decât să pornească. Se îndreptau direct către sud-vest, pe o mare frumoasă, liniștită, abia încrețită ; litoralul american nu întârziase să dispară încet dincolo de orizont. Timp de două zile nu se produse niciun incident de navigație, demn de menționat. Dream-ul își vedea de drum. La 12 iunie, dimineața, se produse la bord un incident cu totul și cu totul neașteptat. Căpitanul Turcotte, secundul său și Godfrey tocmai voiau să se așeze la masă

— Căpitane, spuse șeful echipajului. Un pasager! Un chinez pe care l-am descoperit din întâmplare în fundul calei.

Era un bărbat între treizeci și cinci — patruzeci de ani, cu un chip destul de inteligent, bine făcut,

26. Există o analogie între numele dat de autor vasului, Dream (*vis, în limba engleză) și ...

A) dorința lui Godfrey de a călători înainte să se căsătorească.

B) dorința lui Godfrey de a nu se căsători.

C) dorința profesorului Tartelett de a descoperi lumi noi.

D) dorința Phinei de a se căsători.

E) dorința lui William W. Kolderup de a-și mări averea.

spân, dar puțin cam palid pentru că a stat timp de șaiszeci de ore în fundul unei cale prost aerisite.

- Cine ești? îl întrebă căpitanul.
- Un om liber!
- Și ce faci aici, la bord, omule liber?
- Navighez fără să vă fac prea multe necazuri.
- Cu scopul de a te reîntoarce gratis din

America în China, din cealaltă parte a coastei Pacificului?

- Dacă binevoști.

Seng-Vu, căci acesta era numele lui, nu se întoarse în ascunzătoarea lui din fundul vaporului. Flegmatic, metodic, puțin comunicativ, îi evita cu grijă pe marinari și evita orice conversație ; se hrănea din proviziile pe care și le luase. De fapt, era destul de slab pentru ca greutatea sa, adăugată încărcăturii vasului, să nu mărească prea simțitor cheltuielile de navigație ale Dream-ului. În zilele următoare, briza mării se răcori simțitor pe măsură ce înaintau spre sud-vest. Dream-ul avea vântul în față ; trebuia să înfrunte valuri destul de mari și de puternice. Godfrey suporta cu bine aceste încercări, însă profesorul Tartelett suferea nu numai de rău de mare, dar îl mai cuprindea și frica când vedea acele uriașe valuri înspumate care se spărgeau cu zgomot la înălțimea camerei lui de pe Dream. Profesorul își pusese de la imbarcare colacul de salvare și îl purta zi și noapte, bine strâns pe piept. Și bine făcea, căci uite că într-o noapte, trebuie să fi fost spre ora unu dimineața, se auziră de pe punte câteva țipete de groază :

- Ne scufundăm! Ne scufundăm! urlau marinarii.

Tot echipajul era pe sus, pe punte, alergând, în timp ce secundul și căpitanul dădeau ordine.

- Ne-am ciocnit? întrebă Godfrey pe un marinar.

- Nu știu... nu știu... dar ne scufundăm!

Și într-adevăr, Dream-ul, care după toate probabilitățile se ciocnise de o stâncă, se scufunda văzând cu ochii. Apa ajungea foarte aproape de

27. Ce sens nu poate avea cuvântul *cale*?

- A) depozite
- B) flori
- C) drum
- D) mijloc
- E) horn

28. Faptul că Tartelett își pune colacul de salvare indică următoarea trăsătură:

- A) este curajos
- B) este excentric
- C) este temător
- D) îi place să înoate
- E) are spirit de inițiativă

înălțimea punții. Nici nu încăpea îndoială că motoarele, în adâncimea sălii mașinilor, fuseseră inundate.

— În mare! Trebuie să sărim în mare, domnule Godfrey! strigă căpitanul. Nu-i nicio clipă de pierdut! Corabia se va scufunda! O să ne târască în vârtejul ei!...

— Și Tartelett? întrebă cu frică Godfrey.

— Am eu grijă de el! Nu suntem decât la o sută de metri de coastă!...

— Dar dumneata ce o să faci?...

— Datoria mă obligă să rămân ultimul la bord, și am să rămân! spuse căpitanul. Dar fugiți... fugiți până nu este prea târziu!...

Godfrey ezita încă să se arunce în mare peste bord. Știind că înoată ca un pește, căpitanul Turcotte îl apucă de umeri și îl îmbrânci peste bord. Era și timpul! Dacă nu ar fi fost atât de întuneric, s-ar fi văzut căscându-se, în locul unde fusese Dream-ul, o prăpastie. Toate acestea s-au petrecut foarte repede, în mai puțin de un minut. Câteva clipe mai târziu, în mijlocul strigătelor de disperare, luminile de la bord se stinseră una câte una. Nu mai era nicio îndoială, Dream-ul se dusesse direct pe fundul oceanului. În ceea ce îl privește pe Godfrey, el putuse să înoate la o stâncă lată și înaltă, la adăpost de izbiturile valurilor. Acolo, chemând zadarnic în întuneric, așteptă venirea zorilor.

Era cu puțință, totuși, ca nimeni să nu fi supraviețuit naufragiului? Cum? Niciun om de pe Dream să nu fi fost adus la țărm? Fuseseră oare toți târați în acel nemaipomenit vârtej pe care îl provoacă orice corabie atunci când se scufundă acolo? Din cei care erau pe Dream, să fi fost singurul care se salvase? În sfârșit ceața matinală începu să se ridice.

— Pământ! Pământ! strigă Godfrey. Mărginit la nord și la sud de două promontorii inegale, care

29. Care este motivul pentru care Dream-ul se scufundă?

A) Nu se cunoaște motivul real.

B) Vasul s-a ciocnit de un iceberg.

C) Chinezul a sabotat vasul.

D) Motoarele au explodat.

E) O puternică furtună a avariat vasul.

30. Alege sinonimul cuvântului *promontoriu*:

A) cap

B) golf

C) insulă

D) ostrov

E) continent

înaintau spre mare, nu era mai mare de cinci sau șase mile. Era cu puțință deci ca pământul să fie legat de vreun uscat mai mare. Orice ar fi fost, era, cel puțin pentru acum, o salvare. Invidiase soarta unui Robinson! O să vadă dacă destinul aceasta este de invidiat! Și atunci își rememora acea existență fericită, acea viață ușoară de la San Francisco, în mijlocul unei familii înstărite și iubitoare, pe care o lăsase pentru a se arunca în această ciudată aventură. Își aduse aminte de unchiul său Will, de logodnica sa Phina, de prietenii pe care, fără îndoială, nu avea să-i mai vadă niciodată! La evocarea acestor amintiri i se făcu inima cât un purice și, în ciuda hotărârii sale, îi dădură lacrimile de tristețe. Măcar dacă nu ar fi fost singur, dacă, la fel ca el, vreun alt supraviețuitor al naufragiului ar fi putut să ajungă la acea bucată de pământ — fie și, în lipsa căpitanului rămas pe vas sau a secundului, măcar unul dintre marinari, poate și profesorul Tartelett, oricât de mult sau puțin s-ar fi putut bizui pe această ființă ușuratică, orice i-ar fi rezervat viitorul i s-ar fi părut mai puțin de temut. Godfrey porni în explorare. Tăcerea era singurul tovarăș. Pe nisip, nicio urmă de om sau animal. Câteva păsări de mare, pescăruși sau goelanzi, se zbenguiau la marginea stâncilor, singurele ființe vii în această mare singurătate. Godfrey merse un sfert de oră. Deodată se opri. Un obiect fără formă, extraordinar de umflat, ceva care aducea cu un monstru marin, naufragiat ca el după ultima furtună, zăcea la aproximativ cincizeci de picioare de el, la baza stâncilor. Godfrey se grăbi să alerge în direcția lui.

— Tartelett!

Căci Tartelett era acel animal. Godfrey îl zgâlțâi cu putere. Atunci Tartelett deschise ochii.

— Sunt eu, Godfrey! Eu, Godfrey!

— Godfrey? răspunse profesorul cu greu, trezită parcă dintr-un somn adânc. În sfârșit, am

31. Descrie starea lui Godfrey în dimineața de după naufragiu:

A) Este nefericit pentru că îi era frig și foame.

B) Este disperat pentru că devenise peste noapte un om sărac.

C) Îi este dor de prietenul său, Frisco.

D) Plânge pentru că este singur.

E) Este supărat pe Phina pentru că nu venise cu el.

ajuns în port! strigă profesorul revigorat dintr-o dată, pe tonul omului care s-a săturat de atâta navigație și accidente ei.

— Hai, ia-ți vioara și să mergem în recunoaștere.

— Să mergem, replică profesorul entuziast. Dar, dacă nu te superi, Godfrey, să ne oprim la primul han. Mor de foame și o duzină de sandvișuri, stropite cu câteva pahare de porto, o să mă pună bine pe picioare. Apoi, reluă Tartelett, o să întrebăm unde se află oficiul poștal, să dăm imediat o telegramă unchiului dumitale. Îmi închipui că acest extraordinar om nu va refuza să ne trimită banii necesari pentru a ne întoarce în locuința din Montgomery-Street, deoarece eu nu am la mine niciun cent.

— Ne-am înțeles, la primul oficiu poștal atunci, răspuse Godfrey. Sau, dacă un asemenea oficiu nu există în acest ținut, la primul oficiu telegrafic. La drum, Tartelett!

Ceea ce îl interesa mai mult pe Godfrey, căruia întâlnirea cu Tartelett îi dăduse mari speranțe, era să se verifice dacă numai ei doi erau singurii care supraviețuiseră naufragiului de pe Dream. Un sfert de oră după ce părăsiseră marginea stâncilor, cei doi exploratori urcau o dună înaltă de șaizeci până la optzeci de picioare și ajungeau cu greu în vârful ei. De acolo puteau să vadă o mare întindere și privirile lor cercetau acest orizont din partea de est, pe care colinele coastelor îl ascunseseră până atunci. Era un peisaj neasemuit. Dar case care să alcătuiască târguri, sate sau cătune nu vedeau. Nici un fir de fum înălțându-se în văzduh și trădând vreo locuință pitită sub arbori!

Nicio clopotniță de biserică nu ieșea din desișul copacilor, nici măcar o moară pe vreo înălțime izolată. Nici măcar, în lipsa caselor, o cabană de vacanță sau o colibă sau un bordei de indian? Nu, nimic! Niciun drum făcut, nici măcar

32. Dacă un “picioar” este echivalentul a aproximativ 33 de centimetri, la ce distanță, în metri, îl găsește Godfrey pe Tartelett?

- A) 1,50
- B) 21,50
- C) 1,56
- D) 17,50
- E) 16,5

o cărare, nici măcar o potecă. Se părea că niciodată picior de om nu călcase nici pe vreun fir de nisip de pe plajă, nici pe vreun smoc de iarbă de pe aceste câmpii.

— Nu zăresc orașul, observă cu dezamăgire Tartelett care se înălța, în acest timp, pe vârfuri.

— Asta probabil din cauză că nu se află prin această parte a ținutului! răspuse Godfrey.

— Dar atunci, unde suntem noi?

— Nu știu, chiar deloc.

— Cum? Nu știi? Dar, Godfrey, trebuie să aflăm neapărat!

— Păi și cine poate să ne spună?

— Și atunci, dacă nu avem de la cine să aflăm, noi ce o să devenim? strigă Tartelett, ridicându-și brațele spre cer.

— Robinsoni, poate!

— Nu-mi spune așa ceva, Godfrey! strigă Tartelett. Nu! Nu face asemenea glume! Numai singura presupunere ar fi destul ca să măucidă! Ai glumit, nu-i așa?

— Da, bunul meu Tartelett, răspuse Godfrey, liniștește-te ; dar hai mai întâi să ne ocupăm de ce este mai urgent!

Întrebarea pe care și-o punea Godfrey era: „Dacă pe acest pământ nu sunt oameni, se găsesc cel puțin animale?” Stoluri de păsări însuflețeau litoralul — bătlani, corle, liște, care fâlfâiau, piuiau, umpleau văzduhul de zborul și țipetele lor, un fel, desigur, de a protesta împotriva invadării acestui domeniu de necunoscuți. Godfrey putu, pe bună dreptate, să facă conexiunea între păsări și cuib, și între cuib și ouă. Godfrey și Tartelett se întoarseră direct la stâncile deasupra cărora se învârteau cârdurile de păsări de mare. Aici îi aștepta o mare surpriză

— Ah, Tartelett! strigă el. Ia uite! Animale vii din provizia de pe Dream reușiseră să scape naufragiului. Zburătoarele putuseră ușor să ajungă pe stânci, apoi pe plajă. Cât despre patrupele,

33. Un bordei este...

A) O casă săpată în stâncă.

B) O încăpere săpată pe jumătate în pământ și acoperită cu paie.

C) O insulă din oceanul Pacific.

D) O locuință pe apă acoperită cu stuf.

E) O scorbură mare, fără gemuri sau uși.

34. Selectează sintagma care evidențiază disperarea lui Tartelett

A) „Era un peisaj neasemuit”

B) „Nu știu, chiar deloc”

C) „Dar, Godfrey, trebuie să aflăm neapărat!”

D) „Dar hai mai întâi să ne ocupăm de ce este mai urgent!”

E) „Aici îi aștepta o mare surpriză.”

înotând, ele se urcaseră cu ușurință pe primele stânci ale litoralului. Era o circumstanță foarte fericită pentru cei doi naufragiați că un anumit număr din aceste animale scăpaseră. Aveau să le țină la un loc, să le îngrădească, iar, cu darul specific neamului lor de animale de a se înmulți, dacă șederea pe acest pământ se prelungea mai mult, nu ar fi fost imposibil ca în cele din urmă să aibă o întreagă turmă de patrupede și o veritabilă curte de păsări. Dar în ziua aceasta Godfrey vru să se mulțumească cu resursele alimentare pe care putea să i le furnizeze plaja, scoici și ouă. Profesorul Tartelett și el începură deci să caute prin crăpăturile pietrelor, pe sub covorul de varech, și nu fără succes. Adunară în curând o cantitate destul de mare de midii care, la nevoie, puteau fi mâncate crude. Îndemnați de foame, Godfrey și Tartelett nu se gândeau să arate prea multă împotrivire la această primă masă.

— Și foc? spuse acesta din urmă.

— Da... foc!... răspunse celălalt îngrijorat. Era cea mai profundă dintre probleme și îi obligă pe cei doi naufragiați să-și facă inventarul buzunarelor. Ei, Robinsonii noștri nu erau chiar așa de bogați. Godfrey avu o mare bucurie când descoperi în buzunarul lui un minunat cuțit, pe care teaca de piele îl protejase de apă. Acest cuțit, cu tăiș, cosor, fierăstrău, era un instrument mult prea prețios în această împrejurare. Rămânea acum să găsească un loc, pentru a petrece noaptea. Au căutat cu mare luare aminte o grotă, o scorbură. Dar nimic. Până la urmă, doborâți de oboseală, se culcară la rădăcina unui copac și adormiră, cum se spune, în paza cerului.

*

„Ei bine, își spuse Godfrey”, fiindcă nu cunosc numele acestei insule, căci pe o insulă se aflau, dar pe una care aparent nu avea niciun locuitor, „insula să se numească «insula Phina»,

35. Ce sunt *midiiile*?

- A) pești
- B) păsări
- C) moluște
- D) pietre
- E) fructe

în amintirea celei pe care nu ar fi trebuit să o părăsesc ca să colind lumea. Să dea Domnul ca acest nume să ne poarte mult noroc!” Privirea îi fu atrasă brusc de un fel de pădure cu copaci mari, bătrâni și care se înălța la marginea câmpiilor de la nord. Era un grup de arbori uriași; îi întrecea cu un cap pe toți cei pe care Godfrey îi văzuse în viața lui până atunci. „Poate că, își spuse el, ar fi potrivit să ne instalăm aici, cu atât mai mult cu cât, dacă nu mă înșel, văd un râu care trebuie să se trage din vreun izvor din lanțul munților de mijloc și curge prin câmpie. Ar fi de cercetat asta, și chiar de mâine”. Către sudul insulei era altfel. Păduri și câmpii înlocuiau covorul galben al plajei și, în unele părți, litoralul se înălța în stânci pitorești. Dar care nu fu surpriza lui Godfrey când i se păru că vede o dâră de fum care se înălța în văzduh, pe după această barieră stâncoasă.

— Să fie acolo câțiva din tovarășii noștri? strigă el bucuros. Dar nu! Nu este cu puțință așa ceva! De ce să se fi îndepărtat încă de ieri de golf și încă la mai multe mile de stânci? O fi vreo așezare de pescari sau tabăra vreunui trib indigen? Godfrey privi cu cea mai mare atenție. Era într-adevăr un fum, acest abur subțire pe care curenții de aer îl purta către est? Puteai greși, oricum. În orice caz, fumul se destrămă repede: după câteva minute nu se mai vedea nimic. Încă o speranță spulberată. Naufragiații noștri își continuă explorările în zilele următoare. Și în sfârșit avură succes. Căci, în apropierea râului dădură peste un sequoia uriaș. Scobit la bază, avea acolo o deschizătură largă de patru-cinci picioare, înaltă de zece, care permitea să intri înăuntru. Măduva uriașului copac dispăruse, lemnul se măcinase și se transformase într-o pulbere moale și albicioasă; dar dacă arborele nu se mai sprijinea pe rădăcinile lui puternice decât prin scoarța lui solidă, putea însă să trăiască așa încă

36. Stabilește legătura dintre dâra de fum și cele două personaje:

A) Godfrey și Tartelett au făcut focul pentru a fi văzuți.

B) Dâra de fum crează speranța că mai este cineva pe insulă.

C) Tovarășii lor făcuseră foc pentru a-i invita la cină.

D) Godfrey și Tartelett își pregăteau ceva de mâncare la foc.

E) Godfrey și Tartelett au dat foc la crengile din pădure.

37. Godfrey a găsit o asemănare între...

A) arborele sequoia și unchiul Kolderup.

B) arborele sequoia și o casă.

C) insulă și Tartelett.

D) o fermă și tabăra realizată de cei doi naufragiați.

E) viața în oraș și cea de pe insulă.

secole bune. „În lipsa unei grote sau peșteri, își spuse Godfrey, iată locuința găsită gata, o casă de lemn, cu un turn, cum nu se află nicăieri în ținuturile locuite. Acolo o să putem fi în siguranță și la adăpost!” Tânărul, îndemnându-l pe tovarășul său de suferință, intră în interiorul arborelui de sequoia. Înăuntru, podeaua de pământ era acoperită cu un strat de praf vegetal iar diametrul încăperii nu era mai mic de douăzeci de picioare englezești. Despre înălțimea la care se rotunjea bolta, nu-ți puteai da seama din cauza întunericului. Dar nicio rază de lumină nu se strecura prin pereții de scoarță ai acestui soi de pivniță. Deci, nicio deschizătură, nicio crăpătură, prin care ar fi putut pătrunde vântul. Era mai mult ca sigur că cei doi Robinsoni ai noștri se vor afla acolo în condiții decente pentru a înfrunta, fără prea multe neplăceri, intemperiiile cerului sau ale naturii. O cavernă nu ar fi fost nici mai solidă, nici mai uscată, nici mai închisă. Într-adevăr, ar fi fost greu să găsească ceva mai bun ca acest loc aproape binecuvântat!

— Ei, Tartelett, ce zici de această splendidă locuință naturală? întrebă Godfrey.

— Da, dar șemineul? spuse cu naivitate Tartelett.

— Înainte de a pretinde un șemineu, răspunse Godfrey, așteaptă cel puțin să găsim foc! Mai logic nici nu putea fi. Godfrey se duse în recunoaștere prin împrejurimile arborilor. Dacă lui îi plăcuse locul, se părea că nici animalelor domestice scăpate de pe vas nu le displăcea.

Aguti, caprele negre, oile luaseră deja în posesie acest domeniu, care le oferea rădăcini de ros și iarbă de păscut mai mult decât le-ar fi fost de trebuință. Cât despre găini, ele ciuguleau cu lăcomie boabe sau viermi de pe marginea râului. Noaptea asta urma să fie și mai bună; după o masă al cărei desert consta din mere sălbatice, unde puteau dormi mai bine decât pe pulberea vegetală care acoperea pământul în

38. Aguti sunt rozătoare de mărimea unui iepure, care trăiesc în America de Sud. De unde au venit aceste animale?

A) Din poiană.

B) De pe vas.

C) De la Ecuator.

D) Din arborele de sequoia.

E) Din buzunarul lui Tartelett.

interiorul arborelui? Ceea ce și făcură, nu fără ca Godfrey — în amintirea unchiului Wiliam W. Kolderup — să-i fi dat acestui arbore numele unui mare cetățean al Republicii americane, numele de Will-Tree. Deși găsisse un refugiu cât de cât acceptabil, Godfrey dormi totuși un somn destul de agitat. Creierul lui se agita așa cum nu o făcuse până atunci. Se amestecau în el tot felul de gânduri: pentru trecutul pe care îl regreta amar, pentru prezentul a cărui rezolvare o tot căuta, pentru viitorul care îl neliniștea din ce în ce mai mult! Dar în fața acestor grele încercări, în judecata sa și, ca urmare, în gândurile și ideile care decurg firesc din aceasta, se făcea lumină încetul cu încetul în zone ce până atunci parcă dormiseră în el. Godfrey era hotărât să învingă ghinionul, să încerce tot ce era omenește posibil pentru a ieși din impas. Dacă se va salva, această lecție va fi binevenită și nu va fi zadarnică pentru viitor. Încă din zori avu intenția de a proceda la o instalare mai completă a taberei în zona falnicului arbore. În zilele următoare, Godfrey inspectă împrejurimile lui Will-Tree. În apele repezi și reci ale râului se zbenguiau pești de mai multe feluri. Evident, nu era atât de greu să pui mâna pe acești pești; trebuie însă să-i și frigi ; mereu această tristă problemă de nerezolvat, focul. Printre tufișuri Godfrey recunosc cu ușurință două feluri de fructe și rădăcini, dintre care însă unele ar fi trebuit să fie preparate la foc înainte de a fi mâncate, dar altele se puteau mânca crude. Aceste două plante erau foarte folosite de indienii din America. Prima era un arbust numit „camas” care crește chiar pe pământuri neroditoare. Din rădăcina lui, care seamănă cu o ceapă, se poate face un fel de făină foarte bogată în gluten și foarte hrănitoare, dacă nu vrei s-o consumi ca pe cartof. Dar, în ambele cazuri trebuie să fie cât de cât coapte sau fierte. Celălalt arbust producea un fel de bulb de formă lunguiață,

39. De ce regretă Godfrey trecutul?

- A)** Pentru că a vrut să încerce experiențe noi.
- B)** Pentru că are amintiri neplăcute.
- C)** Pentru că amintirile din trecut îl ajută să supraviețuiască.
- D)** Pentru că trecutul nu se mai întoarce.
- E)** Pentru că nu își amintește nimic din trecutul lui.

care poartă numele indigen de „yamph” ; și dacă acest yamph posedă mai puține elemente hrănitore decât camasul, în aceste împrejurări era de preferat, fiindcă se poate mânca crud.

— Ei, răspunse Tartelett, astăzi avem rădăcinile astea, dar mâine o să le mai avem?

— Nicio grijă, îi replică Godfrey, mâine, poimâine, mereu! Sunt de ajuns, doar trebuie să mergem să le culegem.

— Bine, Godfrey; și acest camas care doar se gătește?

— Din camas, când o să avem foc, o să facem făină și pâine!

— Foc! se miră întristat profesorul clătinând din cap. Foc! Păi și cum o să facem noi foc?

— Încă nu știu, răspunse Godfrey, dar, cumva, o să izbutim.

O întâmplare nemaipomenită — să zicem providențială, dacă vreți — avea să le fie de ajutor. În timpul nopții de 3 spre 4 iulie, vremea, care de câteva zile era schimbătoare, se transformă într-o vijelie, după o căldură copleșitoare pe care briza mării nu putuse să o calmeze. Către unu noaptea, Godfrey și Tartelett fură treziți în centrul unui adevărat foc de artificii al fulgerelor și de bubuitul trăsnetului. Nu ploua deocamdată, dar nici mult nu mai avea.

Godfrey se ridică și ieși în grabă cu intenția să cerceteze cerul. Totul era un foc încins deasupra cupolei formate de arbori uriași, al căror frunziș se proiecta pe un cer în flăcări, ca subțiri contururi ale unor umbre din teatrul chinezesc.

Dintr-o dată, în mijlocul gălăgiei generale, un fulger mai puternic brăzdă cerul. Tunetul furios se făcu auzit în aceeași clipă și Will-Tree fu lovit de sus în jos de fluidul electric. Godfrey, căzut de la șoc, se ridică în mijlocul unei adevărate ploi de foc care cădea în jurul lui. Fulgerul aprinsese ramurile mai uscate ale

40. Spre deosebire de Tartelett, Godfrey.....

A) are simțul umorului.

B) are simț practic.

C) este vesel.

D) este pesimist.

E) este necioplit.

41. Numește toate figurile de stil care sunt folosite în paragraful marcat.

A) metaforă, epitet

B) metaforă, personificare

C) comparație, epitet, metaforă

D) antiteză, repetiție

E) antiteză, metaforă, epitet

crengilor de sus și pe pământ erau cărbuni aprinși care trosneau. Cu un strigăt, Godfrey își chemă tovarășul de suferință:

— Foc! Foc!

— Da, foc! răspunse plin de entuziasm Tartelett. Binecuvântat să fie cerul, care îl trimite! Amândoi se repeziră numaidecât spre acele rămurele care ardeau, dintre care unele mocneau fără foc. Le adunară în același timp cu mai multe crengi uscate care nu lipseau de la rădăcina sequoiei, al cărui trunchi fusese numai atins de trăsnet. Intrară apoi în locuința lor improvizată și întunecată, chiar atunci când ploaia, revărsându-se în valuri, stinse incendiul care amenința să mistuie ramurile de sus ale Will-Tree-ului. Acum nu le mai ramânea decât să fie atenți ca focul să fie menținut cu cea mai mare grijă.

*

Godfrey se plimba într-o dimineată pe acea parte a plajei care forma litoralul golfului mare, pe care el îl numise Dream-Bay. Îl cerceta, cu intenția să-și dea seama dacă acesta era la fel de bogat în moluște ca și litoralul din nord, cel familiar lor. Poate că mai avea o umbră de speranță să dea peste vreo epavă sau niște resturi dintr-o epavă. Asta pentru că i se păruse atât de ciudat că talazurile nu azvârliseră pe coastă nicio singură rămășiță din corabie. Un anumit sentiment îl îndemnă să grăbească pasul când văzu în depărtare o stâncă tare ciudată. Mare i-a fost surpriza — și în același timp bucuria — când realizează că ceea ce el luase drept o stâncă era de fapt un cufăr mare de metal pe jumătate îngropat în nisip. Godfrey îl cercetă pe dinafară. Nu văzu nicio adresă. Ce conținea oare acest cufăr?... Plaja era plină cu bucăți de cremene, de toate formele, care-i puteau servi ca ciocan. Alese una, mare cât pumnul, și lovi puternic placa de aramă. Spre surprinderea lui, zăvorul se desfăcu imediat. Era

42. Pentru cei doi este important să mențină focul:

- A)** ca să aibă un șemineu.
- B)** ca să poată topi metalul.
- C)** ca să-l poată folosi pentru prepararea hranei.
- D)** ca să se spele cu apă caldă.
- E)** ca să aibă o ocupație.

43. Care este sensul cuvântului *talaz*?

- A)** o apă mare
- B)** revărsarea unui râu în mare
- C)** un val tsunami
- D)** un val
- E)** o peninsulă

o adevărată ladă de fier acest cufăr. Pereții interiori erau dublați cu tablă de zinc, în așa fel încât apa de mare nu a pătruns deloc. Astfel că lucrurile care erau înăuntru, cât de fragile ar fi fost, se putuseră păstra într-o perfectă stare. Și ce lucruri! Scoțându-le, Godfrey nu-și putea reține entuziasmul! Sigur că acest cufăr aparținuse vreunui călător foarte practic, care avusese de gând să se aventureze într-un loc în care ar fi fost constrâns doar la propriile sale resurse. În primul rând, se găsea multă rufărie: cămăși, prosoape, cearșafuri, cuverturi; apoi haine: bluze de lână, ciorapi de lână și de bumbac, pantaloni trainici de pânză și catifea, toate noi, pulovere, veste de stofă groasă și foarte rezistentă ; apoi două perechi de cizme groase, pantofi de vânătoare, pălării de fetru. În al doilea rând se mai găseau câteva ustensile de bucătărie și de toaletă: o oală de gătit — faimoasa oală atât de dorită de Tartelett! Un ibric mare, ibric pentru cafea, ceainic, câteva linguri, furculițe și cuțite, o oglindă mică, perii pentru diverse folosințe ; în sfârșit, în aceeași categorie dar deloc de disprețuit, mai multe livre de cafea și ceai. În al treilea rând, unelte: burghiu mare, sfredel, fierăstrău de mână, cuie și țiște, cazma și lopată, târnăcop, topor, teslă etc. În al patrulea rând se găseau și arme : două cuțite de vânătoare bine ascuțite în teaca lor de piele, o carabină și două puști, trei pistoale cu șase gloanțe și foarte multe alice și gloanțe — toate aceste arme părând a fi fabricate în Anglia; în sfârșit, o mică farmacie de buzunar, o lunetă, o busolă, un cronometru. Se mai găseau acolo și câteva volume în engleză, coli albe, creioane, tocure de scris și cerneală, un calendar, o Biblie editată la New York și o carte de bucate. Într-adevăr, în împrejurările de față, toate acestea constituiau un inventar de neprețuit. Astfel că Godfrey era în culmea fericirii. El însuși ar fi comandat special această zestre

44. Ce ți se pare suspect în privința a ceea ce descoperă cei doi naufragiați în cufărul apărut miraculos pe plajă?

A) Unele dintre obiecte sunt în număr de câte două.

B) În cufăr se găsește tot ceea ce e necesar traiului unui naufragiat.

C) Apa nu a pătruns în cufăr.

D) Hainele și ustensilele care sunt găsite în cufăr.

E) Cafeaua și ceaiul care sunt prezente în cufăr.

pentru ajutorarea naufragaților în încurcătură. Pentru un timp oarecare cei doi oaspeți ai insulei Phina se găseau într-o foarte mare măsură la adăpost de nevoile imediate — unelte, arme, ustensile, haine; o fericită șansă le aduseseră aceste lucruri în cale. Viitorul se arăta mai puțin sumbru. Se înțelege de la sine că, din momentul în care ajunsese pe insulă, Godfrey își notase fiecare zi care trecea. Cu ajutorul calendarului găsit în cutăr, a putut să constate chiar și în ce zi a săptămânii se aflau. Nici măcar nu mai era necesar să vegheze zi și noapte asupra unui foc pe care acum puteau să-l aprindă oricând. Tartelett deveni bucătarul miciei lor colonii și i se dădu în seamă de acum înainte aprovizionarea cu rădăcini de yamph și camas, mai ales că acestea din urmă constituiau pâinea lor de fiecare zi. Cu uneltele pe care le aveau, Godfrey putu să meșterească câteva bănci în interior și pe lângă Will-Tree. Scaunele au fost cioplite cu barda, masa, mai puțin zgrunțuroasă, a devenit mai demnă de farfuriile, castroanele și tacâmurile cu care o împodobeau cu fast profesorul Tartelett. Așternuturile lor de iarbă fură potrivite în niște rame de lemn și astfel acele așternuturi luară un aspect mai plăcut, parcă era un pat adevărat. Saltele lipseau dar cel puțin de cuverturi nu mai duceau lipsă. Ustensilele de bucătărie nu mai stăteau direct pe pământ, ci își găsiră locul pe polițe fixate pe pereții interiori. Lucrurile lor — rufărie, haine — fură puse cu grijă în spatele unor dulapuri scobite chiar în scoarța arborelui imens de sequoia, la adăpost de praf. Armele le atârnară în perete ca niște trofee. Godfrey se gândi la un moment dat să închidă locuința, deși alte ființe vii nu existau pe acolo ; totuși, peste noapte, animalele lor domestice ar fi putut să le tulbure câteodată somnul. Cum nu putea să taie scânduri cu fierăstrăul de mână pe care îl avea, se folosi tot de bucăți late și groase de scoarță de copac, pe care le desprinse ușor din copac. Fabrică o ușă

45. De ce și-a notat Godfrey zilele care trecuseră de la naufragiul?

A) Pentru a-și ocupa timpul.

B) Pentru a fi la curent cu evenimentele din Frisco.

C) Pentru a nu pierde contactul cu realitatea.

D) Pentru a ști când vine Anul Nou.

E) Pentru a ști când va fi salvat.

46. O livră este:

A) o carte

B) o bancnotă de 5 dolari

C) o unitate de măsură de 500 g

D) o frunză

E) o unitate de măsură de 500 ml

47. Alege varianta care conține termeni ai aceluiași câmp lexical:

A) așternut, rufărie, polițe

B) rufărie, pat, arme

C) așternut, saltele, cuverturi

D) ușă, ferestre, fierăstrău

E) ușă, vase, pat

destul de solidă pentru deschizătura din Will-Tree. Apoi tăie două ferestre mici, una în fața celeilalte, în așa fel încât să lase să pătrundă în interiorul încăperii aerul și lumina. Pe timp de noapte le închideau cu obloane; măcar că de dimineața până seara, nu mai erau forțați să recurgă la lumina torțelor de rășină care afumau locuința improvizată.

O altă îndeletnicire era aceea de a reuși să construiască o sobă în interiorul Will-Tree-ului. Atât cât mai era timpul bun, vatra, instalată afară, în scorbura unui sequoia, le era suficientă pentru toate nevoile bucătăriei; dar când o să se strice vremea, când o să toarne cu găleata, atunci când aveau să lupte cu frigul, de a cărui extremă asprime trebuiau să se ferească pentru o perioadă, vor fi nevoiți să găsească o metodă de a face foc în interiorul locuinței și de-a găsi rezolvarea în același timp și pentru hornul necesar. Această importantă grijă trebuia rezolvată la timpul său. O muncă foarte utilă făcută de Godfrey fu aceea de a lega cele două maluri ale râului de la liziera grupului de sequoia. Reuși fără greutate să înfigă țăruiși în apele repezi și între ei așeză câțiva bușteni în chip de pod. Puteau merge la litoralul din nord fără a trece prin vad, lucru care i-ar fi forțat să facă un ocol de două mile în aval.

Dar dacă Godfrey încerca din greu ca existența să le fie cât de cât posibilă pe această insulă uitată, în cazul în care tovarășul lui și el ar fi fost nevoiți să locuiască acolo timp îndelungat, să rămână pentru totdeauna poate, în același timp nu voia să piardă din vedere nimic din cele ce ar fi putut să-i sporească șansele de salvare.

Trebuia deci să afle dacă insula e locuită sau nu... În acest scop, înălță un pavilion la extremitatea capului care se întindea către nord și sacrifică pentru asta jumătate dintr-unul din cearsăfurile găsite în cufăr. În afară de asta, deoarece se temea ca nu cumva culoarea albă să nu poată fi văzută decât pe o rază destul de mică,

48. *Aval* este antonimul cuvântului:

- A) vale
- B) amonte
- C) munte
- D) vad
- E) țărniș

49. Ce dovedește preocuparea lui Godfrey pentru amenajarea locuinței?

- A) Că dorește să se stabilească pe insulă.
- B) Că este o fire sensibilă.
- C) Că nu îi place dezordinea.
- D) Că este îndemânic.
- E) Că nu îi plac animalele.

încercă să vopsească steagul cu boabele unui soi de arbori care creșteau la picioarele dunelor. Obține un roșu aprins pentru pavilionul pe care îl va denumi *Flag-Point*. Tot acum Godfrey își începu meseria de vânător și și-o perfecționează pe aceea de explorator. Ajunse la următoarele concluzii: că în insula Phina nu se găsesc animale sălbatice și dăunătoare, nici fiare, nici șerpi, nici reptile! „N-am văzut nici măcar una! Este sigur că, dacă ar fi fost, împușcăturile le-ar fi alarmat!” Apoi, mergând către altă deducție firească: „Trebuie să mai trag concluzia, de asemeni, își spunea el, că insula nu este locuită. Deja, de mult timp, indieni sau alți naufragiați ar fi alergat la auzul detunăturilor! Mai rămâne doar acest fum de neexplicat, pe care de două ori mi s-a părut că-l zăresc!”

50. Cu ce scop înalță Godfrey un pavilion?

A) Vrea să afle unde este nordul.

B) Dorește să-și semnalizeze astfel prezența pe insulă.

C) Pentru a speria păsările prădătoare.

D) Marchează punctul de observație pentru a nu-l uita.

E) Astfel face cunoscut faptul că ia în posesie insula.

Sfârșit concurs

Trecură mai multe săptămâni cu aceste lucrări de amenajare și cu expedițiile de vânătoare. Fiecare zi aducea o îmbunătățire a vieții lor. Ziua de 13 septembrie se evidenție drept una din cele mai ghinioniste și una din cele mai mari decepții pe care le pot încerca nefericiții aruncați de un naufragiu pe o insulă pustie. Un vapor apăru la orizont. Dar nu se apropie încă de insulă. Godfrey încercă în toate felurile să semnalizeze. Mânui pavilionul folosind limbașul marinarilor. Aprinse un foc, trase de mai multe ori cu arma, însă nimeni de la bord nu răspunse. Godfrey se întoarse cu mare tristețe în suflet la Will-Tree, parcă și mai părăsit decât fusese până atunci. Această lovitură îl deprimă pe Godfrey. Această șansă nesperată care îi scăpase din mână se va mai repeta vreodată? Putea el să mai spere? Nu, o șansă ca asta se întâmplă o dată în viață! Indiferența acestei corăbii — să treacă pe lângă insula lor fără să îi bage în seamă. De ce să se fi oprit, fiindcă oricum insula nu avea niciun port de refugiu? Godfrey petrecu o noapte foarte tristă. A doua zi o nouă încercare căzu peste robinsonii noștri. Către orele patru după-amiază, Tartelett se duse, așa cum era obișnuit, să adune stridii și midii în partea țărmlui din spatele Flag-Point-ului, când Godfrey îl văzu întorcându-se în fugă la Will-Tree. Părul său rar i se zburlea la tâmple. Arăta într-adevăr ca un om care fuge cu frică să se uite înapoi.

— Dar ce s-a întâmplat? strigă Godfrey, cu neliniște, ieșind înaintea tovarășului său.

— Acolo!... Acolo!...răspunse Tartelett, arătându-i cu degetul porțiunea de mare din care, la nord, printre pomii uriași din Will-Tree, se vedea un segment îngust.

— Dar ce este? întrebă Godfrey, al cărui prim impuls fu acela de a se duce la liziera arborilor de sequoia.

— O barcă! îi replică Tartelett răsufând cu greu.

— O barcă?

— Da!... Cred că sunt sălbatici!... O flotă întregă de sălbatici... poate că sunt canibali! Godfrey privi în direcția arătată de Tartelett. Nu era o flotă, așa cum spunea înnebunit de spaimă Tartelett. Într-adevăr, o mică ambarcațiune, care aluneca pe marea foarte liniștită în acest moment, se îndrepta, la o jumătate de milă de coastă, în așa fel încât mergea paralel cu aceasta.

— Și de ce crezi că ar fi canibali? spuse Godfrey întorcându-se către profesor.

— Fiindcă în insulele cu Robinsoni apar totdeauna, mai devreme sau mai târziu, canibalii, răspunse Tartelett.

— Nu este mai curând barca unei corăbii de comerț? se interesă Godfrey.

— A unei corăbii?

— Da... a unui steamer care a trecut ieri după-amiază pe lângă insulă.

— Și de ce nu mi-ai spus nimic? strigă Tartelett, ridicând disperat brațele spre cer.

— La ce bun să-ți fi spus, răspunse Godfrey, oricum credeam că acest vas de care îți vorbesc dispăruse definitiv! Dar s-ar putea ca această barcă pe care ai văzut-o să-i aparțină. O să vedem!...

Întorcându-se rapid la Will-Tree, Godfrey își luă luneta și, revenind la locul cu pricina, se așeză la marginea pădurii. De acolo, cu atenția încordată la maxim, putu să observe mai bine această ambarcațiune de pe care se vedea neapărat și pavilionul de pe Flag-Point, desfășurat sub o briză ușoară. Godfrey scăpă luneta.

— Sălbatici!... Da!... Sunt într-adevăr sălbatici! spuse el printre dinți. Godfrey nu știa ce să facă, în orice caz, dorea să vadă dacă băștinașii acostau sau nu. Apoi avea să vadă ce era de făcut. Cu luneta la ochi, urmări barca ; o văzu cum ocolește vârful promontoriului, apoi cum merge paralel cu el, apoi coboară din nou de-a lungul litoralului, și în sfârșit acostează chiar la gura râului, care la două mile în amont trecea pe lângă Will-Tree. Deci, dacă acestor sălbatici le dădea în gând să urce în susul apei, aveau să ajungă foarte repede la pâlcul de sequoia, fără ca el să poată să-i oprească. Godfrey și Tartelett se întoarseră în grabă la locuința lor. Înainte de toate trebuiau să ia câteva măsuri de siguranță, care i-ar fi putut pune la adăpost de o eventuală surpriză din partea indigenilor, dându-le timp să pregătească apărarea. Precauții fură luate imediat de Godfrey când se întoarse la Will-Tree! Focul din scorbura arborelui de sequoia fu stins

și cenușa fu împrăștiată ca să nu mai rămână nicio urmă; cocoșii, găinile și puii erau deja la culcare în cotețul lor și trebuiră să se mulțumească să astupe doar intrarea cu niște mărciniș, astfel ca să o ascundă cât mai bine; celelalte animale, aguti, oi și capre, le goniră în câmpie, dar păcat că ele nu puteau să fie închise într-un staul; toate instrumentele și uneltele fiind duse în locuință, afară nu fu lăsat nimic ce ar fi putut să le trădeze prezența. Apoi, după ce Godfrey și Tartelett intrară în Will-Tree, ușa fu închisă ermetic. Această ușă, făcută din scoarță de sequoia, se confunda cu scoarța copacului și ar fi putut eventual să scape privirii indigenilor care nu s-ar fi uitat chiar de foarte aproape. Făcură la fel cu ferestrele peste care fuseseră lăsate obloanele. Apoi totul fu stins în locuința care rămase într-un întuneric deplin. Noaptea le păru nesfârșită! Godfrey și Tartelett ascultau atenți cele mai mici zgomote de afară. Trosnetul unei crengi, o adiere de vânt le era de ajuns ca să tresară. Li se părea că aud pași pe-afară. Li se părea că cineva dă târcoale în jurul Will-Tree-ului. Atunci Godfrey, cățărându-se la una din ferestre, ridica puțin oblonul și se uita neliniștit în întuneric, dar încă nimic neobișnuit. Noaptea se scurse plină de teamă și speranță pentru cei doi. Nu se produse niciun atac direct. Sălbaticii nu ajunseseră încă până la ei. Poate că așteptau ziua ca să se aventureze pe insulă.

— Orice ar fi, reluă Godfrey, mâine dimineată, dacă până atunci acești indigeni nu au venit până aici, o să ne ducem noi în recunoaștere.

— Noi? Cum adică noi?

— Da, noi!... Ar fi imprudent să ne despărțim! Cine știe, poate va trebui să ne refugiem în pădurile din mijlocul insulei, să ne pitim acolo pentru câteva zile...Până când barca va pleca. Dar ia spune mai bine, ești oare în stare să ții o pușcă, Tartelett?

— Să o țin?... Da!...

— Și să trași și într-o direcție precisă.

— Nu știu! Nu am încercat până acum și poți să fii sigur că glonțul meu nu va porni din țeavă...

— Poate că detunătura nu va fi destul ca să-i sperie pe acești sălbatici! După un ceas se luminase astfel încât să se poată vedea până dincolo de pâlcul de sequoia. Totul era liniștit. Luându-și atunci luneta, Godfrey parcurse de jur împrejur litoralul până la vârful promontoriului Flag-Point. Godfrey exclamă uimit și îl făcu pe profesor să tresară. Nu mai încăpea nicio îndoială: sălbaticii aflaseră că insula era ocupată recent de oameni, luaseră cu ei pavilionul, care nu mai flutura acum pe catargul lui! Venise deci momentul să-și pună în aplicare planul: să se ducă în recunoaștere și să vadă dacă indigenii mai erau încă pe insulă și ce anume făceau acolo.

Porniră așadar cu multă prudență la drum. Ajuns la liziera grupului de arbori, Godfrey se opri. Scoțându-și binoclul din toc, parcurse cu foarte mare atenție

întreaga porțiune a litoralului care se întindea de la promontoriul Flag-Point-ului până la unghiul de nord-est al insulei. Nu se vedea nicio ființă vie; niciun fum de tabără nu se înălța în văzduh. Plaja era de asemenea pustie, dar aveau să găsească fără îndoială numeroase urme de pași, proaspăt făcute. Dar unde se ascundeau sălbaticii? Poate încă dormeau, fie în piroga lor, fie pe mal. În acest caz avea să vadă dacă nu ar fi fost mai bine să-i ia prin surprindere. Fără întârziere proiectul lor fu pus în aplicare. Important era să nu-i lase să le-o ia înainte. Se știe că, în asemenea situații, de cele mai multe ori avantajul este de partea celor care lovesc mai întâi. Pregătiră puștile de tragere, verificară încărcătura, revolverele fură de asemenea verificate ; apoi Godfrey și Tartelett începură să coboare încet pe malul stâng al râului. În jur totul era calm. Stoluri de păsări zburau de pe un mal pe celălalt, fugărindu-se prin crengile înalte, fără să dea vreun semn de neliniște și fără să le pese de ceea ce urma să se întâmple. Un ceas după ce părăsiseră grupul de sequoia, Godfrey și tovarășul lui parcurseseră abia o milă, deoarece nu era chiar ușor de mers prin acele ierburi înalte și printre acele hățișuri de arbuști.

Nici unul, nici celălalt nu zăriră nimic suspect. De acolo de unde erau amândoi atunci, nu se putea vedea litoralul sau locul în care râul se vărsa în mare. Asta datorită faptului că un cot al malurilor împiedica privirea, la o distanță de o sută de pași ; dar deasupra acestui orizont, ascuns de neregularitățile malurilor, un fum gros se înălța drept spre cer. Godfrey, lungit în iarbă, cu degetul pregătit pe trăgaciul puștii sale, cerceta cu atenție litoralul. Printr-o mișcare îndemânică de târâre, pe care Tartelett o imita surprinzător de bine, izbuti, fără ca să i se vadă capul din ierburi, să ajungă până la cotul râului. De acolo, privirea lui reușea să cuprindă nestingherită mai toată porțiunea malului peste care se revărsa râul. Godfrey zărea în sfârșit ceea ce venise să vadă! În mijlocul stâncilor văzu un foc mare de lemne, aprins pe prundiș. În jurul acestui foc, ațâțându-l mereu cu grămezi de lemne, din care de altfel adunaseră destul de multe, umblau forfota câțiva dintre indigenii care debarcaseră în ajun. Toți negrii pe care îi număraseră în prag erau adunați acolo.

Într-adevăr, zece din doisprezece erau ocupați, unii să întrețină focul, alții să îngigă țărushi în pământ, cu intenția de a instala o frigare după obiceiul polinezian. Cel de al unsprezecelea, care părea să fie un fel de șef, se plimba pe plajă, privind mereu către interiorul insulei, ca și când i-ar fi fost frică de vreun atac. Pe umerii acestui sălbatic, Godfrey recunoscuse pânza roșie a pavilionului, devenită acum o podoabă de îmbrăcăminte.

Cât despre cel de al doisprezecelea sălbatic, era întins pe pământ, strâns legat de un par. Godfrey înțelese prea bine ce soartă îi era destinată acestui nenorocit. Această frigare pentru el era pregătită! Și acest foc, de asemenea, era pentru a-l face friptură!... Tartelett nu se înșelase în ajun când, datorită unui presentiment, îi numise pe acești oameni canibali! În același timp el nu se înșelase nici când spusese că aventurile Robinsonilor, adevărate sau nu, erau

toate pe același tipic! Cert era că Godfrey și el se aflau acum cam în aceeași situație ca și eroul lui Daniel Defoe, când sălbaticii debarcaseră pe insula lui. Amândoi aveau, fără nicio îndoială, să asiste la aceeași scenă de canibalism. Ei bine, Godfrey era oare hotărât să procedeze la fel ca și ceilalți eroi de roman? Nu! Nu-l va lăsa masacrat pe prizonierul așteptat de stomacurile antropofagilor! Era bine înarmat. Cele două puști ale sale cu câte patru gloanțe fiecare, cele două revolve cu douăsprezece gloanțe puteau ușor să le vină de hac celor unsprezece ticăloși, pe care detunătura unei arme de foc va fi poate îndeajuns să-i facă să-și ia picioarele la spinare. Odată hotărârea luată, așteptă cu sânge rece momentul în care să intervină ca o lovitură de trăsnet.

Nu trebui să aștepte mult. Nu trecuseră nici douăzeci de minute când șeful se apropie de foc; apoi, îl arată cu un gest pe prizonier indigenilor care așteptau ordinele sale. Godfrey se ridică, iar Tartelett îi urmă exemplul. Nici măcar nu înțelegea ce avea de gând să facă tovarășul lui, care nu-i spusese nimic despre planurile sale. Godfrey își închipuia că, la apariția sa, sălbaticii vor face vreo mișcare oarecare, fie să fugă către barca lor, fie să se năpustească asupra lui. Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Sălbaticii nici nu păreau să-l fi văzut. În acel moment șeful făcu un gest mai grăitor... Prin urmare, trei din tovarășii lui se repeziră către prizonier, îl dezlegară și-l siliră să meargă către foc.

Era un bărbat încă tânăr care, simțind că i-a sunat ceasul, încercă să opună rezistență. Hotărât să-și vândă scump viața, începu să-i îmbrâncească pe băștinașii care îl țineau. Însă fu în curând culcat la pământ și șeful, apucând un fel de bardă de piatră, se repezi să-i zdrobească țeasta.

Godfrey scoase un strigăt puternic, urmat apoi de o detunătură. Un glonte șuieră prin aer și șeful căzu doborât la pământ, rănit probabil de moarte. Surprins și de zgomotul detunăturii, ca și când nu ar fi auzit niciodată o pocnitură de armă, sălbaticii se opriră. Văzându-l pe Godfrey, cei care îl țineau pe prizonier îi dădură pentru o clipă drumul. Într-o secundă nefericitul se ridică de jos și alergă înspre locul unde zărea pe eliberatorul său neașteptat. Atunci răsună o a doua bubuitură.

Era chiar Tartelett care trăsesese fără să ochească, închizând strâns ochii. După ce trăsesese, patul puștii sale îi plesni peste față cea mai grozavă palmă pe care a primit-o vreodată un profesor de dans și de ținută. Dar — ce-ți este și cu întâmplarea! — un al doilea sălbatic căzu în același moment aproape de șef. Atunci se iscă învâlmășeală. Supraviețuitorii s-au gândit probabil că au de-a face cu un mai mare număr de atacatori, cărora nu ar putea să le reziste? Sau poate au fost pur și simplu înspăimântați la vederea celor doi albi care păreau să dispună de un fulger de buzunar! Îi ridicară în grabă pe cei doi răniți și se repeziră până în barca lor, vâslind cu putere ca să iasă din golfuleț, desfășurând pânza să pornească în larg și îndreptându-se grăbiți către promontoriul Flag-Point-ului, de care nu întârziară să treacă. Godfrey nu vru să-i urmărească. La ce bun să omoare mai mulți? Salvase victima, îi pusese pe fugă,

făcuse deja ce era important. Toate acestea se întâmplaseră așa repede, încât cu siguranță că acești canibali nu vor mai îndrăzni niciodată să se întoarcă în insula Phina. Acum totul era cum nu se poate mai bine. Nu le mai rămânea decât să se bucure de victorie, iar Tartelett nu ezita să-și atribuie partea cea mai mare. Între timp, prizonierul se apropiase de salvatorul său. Se opri o clipă nedumerit, cu teama pe care i-o inspirau aceste ființe superioare; dar, își reluase numaidecât drumul. Îndată ce se apropie de cei doi albi, se aplecă până la pământ și, luând piciorul lui Godfrey, i-l așeză pe capul său în semn de supunere.

Aproape că îți venea să crezi că și acest indigen îl citise pe Robinson Crusoe! Godfrey îl ridică numaidecât pe bietul om care rămăsese prosternat în fața lui și îl privi. Era un bărbat în vârstă de cel mult treizeci și cinci de ani, iar după trăsături și după conformația capului său, se putea recunoaște în el tipul de negru din Africa. Nu ar fi fost posibil să-l confunzi cu cei din insulele polineziene. Acum, nu s-ar fi putut ști de ce un negru din Sudan sau Abisinia căzuse în mâinile unor indigeni dintr-un arhipelag din Pacific. S-ar fi putut ști doar dacă acest negru ar fi vorbit englezește sau una din cele două sau trei limbi europene pe care le putea înțelege Godfrey. Dar își dădura seama în curând că acest nefericit nu folosea decât un idiom cu totul neinteligibil, probabil limbajul acelor indigeni la care ajunsese, desigur, foarte tânăr. Godfrey îl întrebase mai întâi în engleză, însă nu obținuse niciun răspuns. Așa că îl făcu să înțeleagă, prin semne, nu fără greutate, că vrea să știe cum îl cheamă. După câteva încercări nereușite, acest negru, care de fapt avea o figură foarte inteligentă și chiar foarte cinstită, răspunse întrebării printr-un singur cuvânt:

— Carefinotu.

— Carefinotu? exclamă Tartelett. Ce nume!... în ce mă privește, eu propun să-l numim așa cum se obișnuiește pe insulele Robinsonilor — „Miercuri”, fiindcă astăzi este miercuri! Cum poate cineva să se cheme Carefinotu?

— Dacă este numele lui, răspunse Godfrey, de ce nu și l-ar păstra?

După această aventură, Godfrey și Tartelett urmați de Carefinotu, se întoarseră împreună la Will-Tree. Acolo, amenajarea atât de potrivită a părții de jos din arborele de sequoia fu cu adevărat o surpriză pentru noul musafir al insulei Phina. În primul rând trebuia să-i arate, întrebându-le în fața lui, la ce folosea fiecare dintre unelte și ustensile. Carefinotu făcea parte sau trăise printre sălbăticiii aflați pe ultima treaptă a civilizației, altfel nu se putea explica cum îi era necunoscut până și fierul. În sfârșit, acest negru, atât de providențial salvat, era un tovarăș în plus. Să sperăm că avea să le fie un slujitor devotat, pe care întâmplarea cea mai neașteptată îl trimisese oaspeților de la Will-Tree. Era puternic, îndemânat, harnic și nu se dădea în lături de la nici o muncă. Arăta reale aptitudini de a imita tot ce vedea că făceau ceilalți. Astfel contribuă Godfrey la educarea lui. Îngrijirea

animalelor domestice, recoltarea rădăcinilor și a fructelor, tăierea oilor sau a agutilor, care constituiau hrana zilnică, fabricarea unui soi de cidru pe care îl scoteau din merele sălbatică ale manzanillei — de toate aceste treburi Carefinotu se achita conștiincios, după ce văzuse cum trebuie făcute.

Numai la folosirea limbii engleze se arăta Carefinotu cu totul refractar. Oricât ar fi încercat, nu izbutea să pronunțe nici cuvintele cele mai obișnuite pe care Godfrey și mai ales profesorul Tartelett, încăpățânându-se să-și facă datoria, încercau să-l învețe. Așa trecea timpul. Iar dacă, datorită unui fericit concurs de împrejurări, prezentul era oarecum suportabil, dacă nici o primejdie imediată nu-i amenința, Godfrey se întreba fără încetare cum va putea să părăsească odată și odată această insulă, prin ce mijloace o să izbutească în sfârșit să se repatrieze! Nu trecea o zi fără să nu se gândească la unchiul său Will, la logodnica sa! Nu fără o ascunsă neliniște vedea apropiindu-se anotimpul ploilor, care avea să pună între prietenii săi, familia sa și el o barieră încă și mai greu de trecut. Iar viața pe insulă începea să se complice. Într-o zi, când Godfrey și Carefinotu se întorceau fără prea mari izbânzi de la vânătoare, avură parte de o întâlnire mai puțin plăcută. Carefinotu făcu un salt, iar apoi se repezi la Godfrey, îl apucă de umeri și-l târî la adăpostul unui tufiș. Foarte înspăimântat, negrul arătă cu mâna întinsă la mai puțin de cincizeci de pași un animal oprit locului. Era un urs cenușiu, ale cărui labe îmbrățișau cu putere trunchiul unui arbore și care își mișca de sus în jos capul lui mare, ca și când ar fi fost gata să se repeadă asupra celor doi vânători. Imediat, fără să mai stea pe gânduri, Godfrey apăsă pe trăgaci și trase înainte să-l fi putut opri Carefinotu. Să-l fi atins glonțul pe uriașul plantigrad? S-ar fi putut. Îl ucisese? De asta nu puteau să fie siguri. Dar labele i se destinseseră și el se rostogoli la picioarele copacului. Nu era cazul să mai rămână acolo. O luptă corp la corp cu un animal atât de grozav putea să aibă cele mai tragice rezultate. Așa că negrul îl apucă pe Godfrey de braț, ca să-l ducă cât mai repede către Will-Tree. Acesta îl ascultă, înțelegând că nici o prudență nu ar fi destul de mare. Trebuie să fim de acord că prezența unei fiare periculoase în insula Phina era ceva care să preocupe în cea mai mare măsură pe cei pe care nefericita soartă îi aruncase acolo. Godfrey nu crezu de cuviință să-i ascundă lui Tartelett cele întâmplate.

— Un urs?! exclamă profesorul privind înspăimântat în jurul lui, ca și când împrejurimile Will-Tree-ului ar fi fost asaltate de o hoardă din aceste fiare. De ce un urs? Până acum, nu erau urși în insula noastră! Nefericitul Tartelett! Din această zi începu pentru el o existență de neliniște, de emoții, de temeri, de spaime fără rost, care îi adânceau nostalgia ținutului natal.

— Nu, spunea el mereu, nu! Dacă aici sunt fiare... m-am săturat și vreau să plec! Nu era suficient să vrea... mai trebuia să și poată. Godfrey și tovarășii lui hotărâră deci ca de acum înainte să fie mai atenți. Puteau să fie atacați nu numai pe litoral sau câmpie, dar chiar în grupul arborilor de sequoia. Tocmai

de aceea fură luate serioase măsuri pentru a pune locuința la adăpost de vreo agresiune neașteptată. Astfel ușa fu temeinic întărită, în așa fel încât să poată rezista ghearelor unor fiare. Cât despre animalele domestice, Godfrey bucuros ar fi vrut să le construiască un staul unde să fi putut să le închidă cel puțin noaptea, dar nu era deloc ușor. Hotărâră deci să le țină, pe cât era posibil, în apropierea Will-Tree-ului, într-un fel de țarc de crengi din care nu puteau ieși. Dar această împrejurare nu era nici destul de solidă, nici destul de înaltă pentru a împiedica un urs sau o hienă să o dărâme sau să sară peste ea. Veni și toamna și în timpul zilelor posomorâte fură siliți să rămână în locuință. Nu trebuiră să iasă decât pentru nevoile urgente ale turmei sau păsărilor.

Se întâmplă ca, în aceste condiții, rezerva de camas să se termine. În curând se făcu simțită lipsa substanței care ținea loc de pâine.

— Măine, spuse Godfrey, am să plec de dimineață, și Carefinotu are să mă întovărășească.

— De acord, răspunse Tartelett.

Numaidecât, amândoi bine înarmați și având cu ei saci mari, își luară la revedere de la Tartelett, apoi se îndreptară către râuleț, pe al cărui mal stâng voiau să urce până la tufele de camas. Ajunseră după un ceas, fără să fi avut vreo întâlnire neplăcută. Dezgropară repede rădăcinile, într-o cantitate destul de mare pentru a umple cei doi saci. Treaba asta le luă trei ceasuri. Atunci când Godfrey și tovarășul lui o porniră înapoi spre Will-Tree, era aproximativ ora unsprezece dimineața. Mergeau unul lângă altul, mulțumindu-se să privească în jur, fiindcă de vorbit nu puteau vorbi. Când ajunseră la un cot al micului râu, deasupra căruia se plecau arbori uriași, așezați ca un leagăn natural de la un mal la altul, deodată, Godfrey se opri. De data asta el îi arătă lui Carefinotu un animal nemișcat, oprit la rădăcina unui copac, și ai cărui ochi scâpărau o strălucire ciudată.

— Un tigrul! strigă el.

Și nu se înșela. Era într-adevăr un tigrul mare, proptit pe picioarele dinapoi, zgâriind cu ghearele trunchiul copacului, gata să sară.

Cât ai clipi din ochi, Godfrey își lăsă jos sacul cu rădăcini. Pușca încărcată trecu în mâna dreaptă, o duse la umăr, ochi, trase.

— Uraa! Uraa! strigă el.

De data aceasta nu mai era nici o îndoială ; tigrul, lovit de glonț, făcuse un salt înapoi. Dar dacă nu era rănit de moarte, poate că avea să se întoarcă, înfuriat și mai mult de rana lui!... Godfrey își ținea în continuare pușca îndreptată spre el, amenințând animalul cu o a doua împușcătură. Dar, înainte de a-l putea reține Godfrey, Carefinotu, cu cuțitul lui de vânătoare în mână, se repezise în partea în care dispăruse tigrul. Godfrey îi strigă să se oprească, să se întoarcă!... În zadar! Negrul hotărât, chiar cu prețul

vieții sale, să dea gata animalul rănit, nu-l auzi sau nu vru să-l audă pe Godfrey. Acesta se repezi deci pe urmele lui... Când ajunse pe mal, îl văzu pe Carefinotu luptându-se cu tigrul, ținându-l de gât, opintindu-se într-o încheștare înspăimântătoare, și în sfârșit dându-i în inimă o puternică lovitură.

Tigrul se rostogoli până în râulețul ale cărui ape, crescute de ploile din zilele trecute, îl duseră la vale cu viteză. Leșul animalului pluti o clipă la suprafață, iar apoi fu târât cu repeziciune către mare.

Un urs! Un tigrul! Nu mai era cu putință să te îndoiești că insula găzduia fiare de temut. În acest timp, Godfrey, apropiindu-se de negru, se încredința că acesta nu primise în lupta dusă cu fiara decât câteva zgârieturi ușoare. Apoi, foarte îngrijorat de cele ce-i așteptau în viitor, își reluă drumul spre Will-Tree.

— Am avut destul noroc în aceste două întâlniri, spunea adesea Godfrey, dar poate altă dată nu vom mai scăpa atât de ușor! Nu trebuie să ne mai expunem decât dacă este absolut necesar! Chiar și așa, nu era de ajuns să rărească excursiile, trebuia numaidecât să apere Will-Tree, atât locuința cât și anexele sale, cotețul de păsări, staulul animalelor, unde fiarele ar fi putut pricinui pagube însemnate. Godfrey se gândi că dacă nu puteau să fortifice Will-Tree — conform faimoaselor planuri ale lui Tartelett — să lege cel puțin între ei cei patru sau cinci sequoia care-i înconjurau. Dacă izbutea să ridice un gard înalt și solid de la un trunchi la altul, ar fi putut fi acolo, relativ, în siguranță sau măcar la adăpost de vreo surpriză. După ce cercetă bine locurile, Godfrey își dădu seama ca asta se putea face dar era într-adevăr o muncă uriașă. Oricât de mic l-ar fi făcut, și tot era vorba să înalțe acest gard pe un perimetru de trei sute de picioare, cel puțin. În aceste condiții, vă închipuiți ce cantitate de copaci ar fi trebuit aleși, tăiați, cărați, înfiți în pământ, în așa fel încât îngrăditura să fie completă. Godfrey nu dădu înapoi în fața acestei munci. El îi împărtăși lui Tartelett proiectele sale, care îl aprobă promițându-i în același timp să-l ajute, dar, ceea ce era mai important, izbuti să-l facă Carefinotu — care era totdeauna gata să-i vină în ajutor — să-i înțeleagă planul. Începură imediat lucrarea. După șase zile, toți arborii, retezați și curățați de crengi, erau la pământ, gata să fie târați până la Will-Tree. Atunci descoperiră numeroși șerpi primejdioși pe toată acea parte a câmpiei pe care râulețul o despărțea de Will-Tree.

— Să mergem! Să mergem! repetă Godfrey, îndemnându-l pe Carefinotu să grăbească pasul.

Era neliniștit, îl frământau presimțiri negre pe care nu și le putea stăpâni. Influențat de ele, simțind o nenorocire apropiată, era nerăbdător să ajungă la Will-Tree. Și într-adevăr, când se apropie de scândura aruncată peste râuleț, îl mai aștepta ceva. De sub pâlcul de sequoia se auzeau strigăte de spaimă. Cineva striga după ajutor, cu un glas asupra căruia nu puteai să te înșeli!

— Este Tartelett! exclamă Godfrey. A fost atacat! Repede!... Repede!...

Douăzeci de pași după ce trecuseră podul, îl zăriră pe Tartelett alergând cât îl țineau picioarele. În spatele lui, un crocodil uriaș, ieșit din râuleț, îl urmărea cu fălcile deschise. Bietul de el, zăpăcit, înnebunit de spaimă, în loc să se arunce la dreapta sau la stânga, fugea în linie dreaptă, riscând astfel să fie prins!... Deodată se împiedică și căzu... Era pierdut. Godfrey se opri. În fața acestei primejdii de neînălăturat, sângele rece nu-l părăsi nici o clipă. Duse pușca la umăr și ținti crocodilul sub un ochi. Glonțul, bine îndreptat, lovi monstrul care făcu un salt în lături și recăzu nemișcat pe pământ. Atunci Carefinotu, alergând la Tartelett, îl ridică de jos... Tartelett trăsesese o spaimă bună! Și încă ce spaimă! Erau ceasurile șase seara. După câteva clipe, Godfrey și cei doi tovarăși ai lui erau din nou la Will-Tree. Cât de amare reflecții fură nevoiți să facă în timpul acestei mese de seară! Câte nesfârșite ore de nesomn îi așteptau pe acești oaspeți ai insulei Phina, împotriva cărora se înverșuna parcă soarta! Chinuit de spaimă, profesorul nu găsea altceva de făcut decât să repete aceste cuvinte, care de fapt spuneau tot ce gândea:

— Aș fi fericit să plec!

În sfârșit venise și iarna, care la această latitudine e atât de aspră. Primele geruri se făceau deja simțite și trebuiau să se aștepte la o și mai mare scădere a temperaturii. Godfrey era mulțumit că instalase în încăpere o vatră. Se înțelege de la sine că lucrul la gard fusese terminat și o ușă solidă asigura acum închiderea împrejmuirii. În următoarele șase săptămâni, adică până la jumătatea lui decembrie, avură multe zile cu vreme rea, în timpul cărora nu le fu cu puțință să se aventureze afară. Ce de gânduri triste îl chinuira pe Godfrey cu prilejul acestor noi încercări! Se mai întâmplă că, timp de cincisprezece zile, fu doborât de o febră foarte mare. Fără mica farmacie în care găsi medicamentele necesare, poate că nu s-ar fi putut însănătoși. Tartelett era, de altfel, prea puțin priceput pentru a-i da îngrijirile potrivite în timpul acestei boli. Lui Carefinotu îi datora în primul rând însănătoșirea. Dar ce de amintiri și, de asemenea, ce de păreri de rău! Mai ales că nu putea acuza pe nimeni altul decât pe el de faptul că se găseau în această situație fără sfârșit! De câte ori, în delirul său, nu o strigase pe Phina, pe care credea că nu o s-o mai vadă niciodată, pe unchiul Will, de care se vedea despărțit pentru totdeauna! Ah, abia acum putea să vadă în adevărata ei lumină această existență a Robinsonilor din care imaginația sa de copil își făcuse un ideal! Acum dădea piept cu realitatea! Nici măcar nu mai spera să se mai întoarcă vreodată acasă. Astfel trecu toată această tristă lună a lui decembrie, la sfârșitul căreia Godfrey începu să-și recapete oarecum puterile. Trebuie spus, de asemenea, că una din cele mai importante preocupări ale lui Godfrey era, odată cu apariția animalelor primejdioase, teama de a-i vedea pe sălbatici revenind în număr mare pe insula Phina, a cărei poziție le era cunoscută. Împotriva unei asemenea agresiuni, incinta împrejmuirea de gard nu ar fi fost

decât o barieră cu totul insuficientă. După o cercetare atentă, se convinseseră că adăpostul oferit de crengile înalte ale arborelui de sequoia părea a fi cel mai sigur, drept care încercă să facă accesul până la ele mai puțin dificil. Ar fi fost oricând mai ușor să aperi deschizătura îngustă prin care trebuia să treci ca să ajungi în vârful trunchiului. Cu ajutorul lui Carefinotu, Godfrey izbuti să rânduiască niște cioturi regulat distanțate de la un perete la altul, ca treptele unei scări, și care, unite printr-o frânghie lungă de ierburi, permiteau urcarea mai rapidă în interior. Veni Crăciunul, apoi Anul Nou, care, din prima zi de ploaie amestecată cu zăpadă, friguros, întunecat, începu sub cele mai apăsătoare auspicii. Se împlineau șase luni de când naufragații de pe *Dream* erau cu totul ruși de restul lumii.

Începutul noului an nu părea a fi prea bun. Erau semne că Godfrey și tovarășii lui aveau să fie supuși unor încercări și mai grele. Până la 18 ianuarie ninse fără încetare. Hotărâră să lase turma să pască afară, pentru a-și găsi cum putea hrana. La sfârșitul zilei, o noapte foarte umedă și foarte rece învăluia întreaga insulă, și locul, și așa întunecat, de sub arborii de sequoia era cufundat într-un întuneric adânc. La adăpostul copacului, întinși pe saltelele lor, Tartelett și Carefinotu încercau zadarnic să doarmă. Godfrey răsfoia câteva pagini din Biblie la lumina tremurătoare a unei torțe de rășină. Către ora 10 se auzi dinspre partea de nord a insulei un zgomot îndepărtat care se apropia încetul cu încetul.

Nu era nici o îndoială. Erau fiare sălbatice care dădeau târcoale prin împrejurimi și totul era cu atât mai înspăimântător, cu cât urletele tigrlui și ale hienei, răgetul panterei și al leului se amestecau, de data aceasta, într-un concert teribil. Godfrey, Tartelett și negrul se ridicară deodată, pradă unei neliniști de nedescris. Dacă, în fața acestei inexplicabile invazii de animale sălbatice, Carefinotu împărtășea spaima tovarășilor lui, trebuie spus că, în afară de asta, uluirea lui era cel puțin tot atât de mare ca și groaza lui. Timp de două ore nesfârșite, toți trei fură într-o continuă agitație. Și totuși, de unde veneau aceste animale sălbatice? Nu se putea să fi debarcat de curând pe insula Phina! Probabil deci că erau aici încă înaintea sosirii lui Godfrey! Dar atunci, cum se explică faptul că această haită s-a ascuns atât de bine, în timpul excursiilor și a vânătorilor, încât Godfrey n-a găsit nici o urmă? Unde era deci acea misterioasă vizuină din care se revărsaseră acești lei, hiene, pantere, tigri? Dintre toate întâmplările inexplicabile de până acum, aceasta era cel mai greu de explicat. Deodată, o avalanșă de animale năvăli cu o larmă asurzitoare înspre Will-Tree. Deocamdată nu era decât turma de capre, oi, aguti. Îngrozite la auzul urletelor fiarelor sălbatice, simțindu-le apropierea, animalele înnebunite de frică își lăsară pășunea și veneau să se adăpostească după gard.

— Trebuie să le deschidem! strigă Godfrey.

Carefinotu dădu afirmativ din cap. Nu avea nevoie să vorbească aceeași limbă ca Godfrey pentru a-l înțelege. Deschiseră poarta și întreaga turmă îngrozită năvăli în incintă. Dar, în aceeași clipă, prin intrarea liberă, apăru un fel de scânteiere a unor ochi în mijlocul aceluia întuneric pe care arborii de sequoia îl făceau și mai dens încă.

Nu mai aveau timp să închidă poarta! Să se arunce asupra lui Godfrey, să-l tragă fără voia lui, să-l împingă în locuință, a cărei ușă o închise brusc, toate acestea fură făcute de Carefinotu fulgerător. Alte răgete arătau că trei sau patru fiare sălbatice izbutiseră să treacă peste împrejmuire. Atunci, urletele fiarelor se amestecară cu behăituri și gemete de spaimă. Turma de animale domestice, prinsă ca într-o cursă, era de acum la cheremul asediatorilor.

Godfrey și Carefinotu, care se cățăraseră până la cele două ferestre mici, tăiate în scoarța Will-tree-ului, încercau să vadă ce se petrece în întuneric.

Fiarele, tigri sau lei, pantere sau hiene — nu se putea ști încă — se aruncaseră asupra turmei și măcelărirea ei începuse. În acel moment, Tartelett, într-un acces de groază oarbă, înnebunit de spaimă, apucând una din puști, vru să tragă prin ambrazura uneia din ferestre dar fu oprit de Godfrey.

— Nu! spuse el. În acest întuneric, mai mult ca sigur că nu vei nimeri. Nu trebuie să ne risipim zadarnic munițiile! Să așteptăm venirea zilei!

Avea dreptate. Gloanțele ar fi putut tot atât de bine să nimerească animalele domestice ca și fiarele sălbatice — mai sigur chiar, fiindcă acelea erau în număr mai mare. Era imposibil acum să le salvezi. Ele odată sacrificate, poate că fiarele sătule ar fi părăsit incinta înainte de răsăritul soarelui. Și atunci aveau să vadă cum ar fi fost mai potrivit să acționeze pentru a se apăra de un nou atac.

Era mai prudent ca în timpul acestei nopți atât de întunecoase, să nu le vestească acestor animale prezența unor ființe omenești pe care ar fi putut să le prefere unor animale domestice. Sperau că așa vor putea evita un atac direct împotriva adăpostului din arborele de sequoia. Erau probabil aproape orele 11 seara, când urletele turbate încetară pentru o clipă. Godfrey și Carefinotu continuau să privească cu atenție. Li se părea că mai văd încă trecând umbre mari, în timp ce un zgomot nou le ajungea la urechi. Unele fiare întârziate, atrase de mirosul sângelui care plutea în aer, adulmecau și alte mirosuri în jurul Will-Tree-ului. Se duceau și veneau, se învârteau în jurul copacului, făcând să se audă mormăituri răgușite și înfundate de furie. Unele din aceste umbre făceau salturi pe pământ ca niște pisici uriașe. Turma măcelărită nu le potolise turbarea. Nici Godfrey, nici tovarășii lui nu clinteau, stăteau cu totul nemișcați, sperând că vor putea evita un atac direct. O întâmplare nefericită dezvăluie deodată prezența lor și îi expuse la cele mai mari primejdii. Pradă unei adevărate halucinații, Tartelett apucase un revolver și, de această dată, înainte ca Godfrey

și Carefinotu să-l poată împiedica, nemaștiind ce face, crezând probabil că zărește în fața lui un tigru, trăsesse!... Glonțul trecu prin ușa Will-Tree-ului.

— Nenorocitul! strigă Godfrey aruncându-se asupra lui Tartelett, căruia negrul îi smulse arma. Era prea târziu, alarma fusese deja dată. Afară izbucniră răgete și mai violente. Se auzeau gheare formidabile răcâind scoarța copacului. Zgâlțâituri cumplite zguduiră ușa, care era prea subredă pentru a rezista acestui asalt.

— Să ne apărăm! strigă Godfrey.

Și înarmat cu o pușcă, cu cartușiera la centură, își relua postul la una din ferestre. Constată cu surprindere că același lucru îl făcu și fidelul Carefinotu! Negrul, apucând cea de a doua pușcă — o armă pe care totuși nu o mânuiise niciodată — își umplu buzunarele cu cartușe și-și luă locul la cea de a doua fereastră. Atunci, prin ambrazuri, începură să răsună focurile de pușcă. La fulgerul împușcăturii, Godfrey de o parte, Carefinotu de alta, puteau să vadă cu ce dușmani aveau de-a face. Afară, urlând de furie, mugind sub detunături, rostogolindu-se sub gloanțele care-i loveau pe unii dintre ei, săreau lei, tigri, hiene, pantere — cel puțin douăzeci la număr dintre aceste feroce animale! La urlatele lor, care răsunau până în depărtare, aveau să răspundă, alergând, alte fiare. Se și puteau auzi răgete mai îndepărtate care se apropiau de împrejurimile locuinței lor. S-ar fi crezut că pe insulă se adunase deodată o întreagă menajerie de fiare sălbatice. În tot acest timp, fără să se preocupe de Tartelett, care nu le putea fi de folos cu nimic, Godfrey și Carefinotu, păstrându-și tot sângele rece, căutau să nu tragă decât atunci când erau siguri că au ochit bine. Nevrând să piardă nici un cartuș, așteptau să treacă vreo umbră. Abia atunci glonțul pornea și nimerea, fiindcă, imediat, un urlat de durere confirma că animalul fusese atins. După un sfert de oră, avură o clipă de răgaz. Fiarele se săturaseră de un atac care costase viața mai multora dintre ele, sau poate așteptau ziua pentru a și-l relua în condiții mai favorabile. Oricum ar fi fost, nici Godfrey, nici Carefinotu nu vrură să-și părăsească postul. Negrul se folosise de pușca lui cu tot atâta îndemânare ca Godfrey și, dacă o făcea numai dintr-un instinct de imitare, trebuie să recunoaștem că era surprinzător. Dimineața, în jurul orelor două, o nouă alarmă — de data asta mai gravă decât celelalte. Primejdia era iminentă : poziția din interiorul Will Tree-ului risca să nu mai reziste. Astfel la rădăcina arborelui de sequoia izbucniră noi răgete. Nici Godfrey, nici Carefinotu, din pricina felului cum erau așezate ferestrele, tăiate lateral, nu-i puteau vedea pe asediatori, în consecință nu puteau nici să tragă cu șanse de a nimeri. Fiarele își îndreptau acum atacul asupra ușii, care mai mult ca sigur avea să cedeze sub ghearele lor puternice. Godfrey și negrul coborâră în încăperea de jos. Ușa se clătina sub loviturile de afară... Se simțea o răsuflare caldă trecând printre crăpăturile

scoarței. Godfrey își încrucișase brațele... Vedea scândurile ușii desprinzându-se una câte una... Nu avea nici o putere. Într-un moment de slăbiciune, își trecu mâna peste frunte, ca și când l-ar fi cuprins disperarea. Dar recăpătându-și aproape numaidecât stăpânirea de sine, strigă:

— Sus, spuse el, sus... cu toții!

Godfrey și Carefinotu nu ajunseseră la o înălțime de 30 de picioare, că urletele și izbucniră în interiorul Will-Tree-ului. Dacă ar mai fi întârziat numai câteva minute, cu siguranță ar fi fost surprinși acolo. Ușa tocmai sărise din balamale. Amândoi se grăbiră să urce și ajunseră în sfârșit la deschizătura de sus a trunchiului. Îi întâmpină un strigăt de groază. Era Tartelett care crezuse că vede apărând o panteră sau un tigru! Nefericitul profesor își încheștase mâinile de o creangă, îngrozit de frică să nu cadă.

Carefinotu se duse la el, îl sili să se rezeme de o creangă mai mică, de care îl legă solid cu cureaua lui. Și apoi așteptară. Deodată, către orele patru dimineața, se făcu la temelia arborelui o lumină mare care pătrunse și prin ferestre și ușă. În același timp, un fum înecăcios se înalță prin deschizătura de sus, pierzându-se în ramurile înalte.

Pustiind totul în interiorul Will-Tree-ului, fiarele împrăștiaseră jeraticul din vatră. Focul se întinsese numaidecât la lucrurile din încăpere. Flacăra ajunsese la scoarța copacului, a cărei uscăciune o făcea să ardă foarte ușor. Uriașul sequoia ardea de la rădăcină.

Situația devenea și mai îngrozitoare decât fusese până atunci. În acest moment, la flacăra incendiului care lumina violent pământul de sub grupul de arbori, se puteau vedea salturile fiarelor. Aproape în aceeași clipă se produse o explozie înspăimântătoare. Sequoia, groaznic zguduit, se cutremură din rădăcini până la ramurile cele mai din vârf.

Era rezerva de praf de pușcă ce tocmai explodase în interiorul Will-Tree-ului și aerul, cedând presiunii, izbucnise prin deschizătură ca niște gaze expulzate dintr-o gură de foc. Godfrey și Carefinotu aproape că fură smulși din locurile lor. Dacă Tartelett nu ar fi fost solid legat, cu siguranță ar fi fost aruncat la pământ. Fiarele, înspăimântate de explozie, mai mult sau mai puțin rănite, o luaseră la fugă. Dar, în același timp, incendiul, alimentat de această bruscă aprindere a pulberii, luă o întindere considerabilă. Se întetea înălțându-se prin trunchiul enorm ca printr-un horn care trage.

În curând incendiul avea să ajungă la primele ramuri ale arborelui de sequoia, amenințând să atingă și partea unde se refugiaseră Godfrey și cei doi tovarăși ai săi. Aveau ei oare să fie mistuiți de acest foc pe care nu-l puteau stăvili, sau nu le rămânea decât să se arunce din înaltul acestui arbore pentru a se salva din flăcări? În ambele cazuri, însemna moartea!

Godfrey mai spera încă să găsească o modalitate de salvare. Nu vedea niciuna! Deja ramurile mai de jos ardeau și un fum gros tulbura primele lumini ale zilei care începeau să se vadă la răsărit.

În această clipă se auzi un trosnet năprasnic. Sequoia, ars acum până la rădăcină, trosnea violent, se apleca, cădea... Dar, în cădere, trunchiul lui le lovi pe acelea ale copacilor din jur; crengile lor puternice se amestecară cu ale lui și el rămase așa, culcat oblic, nefăcând cu pământul un unghi mai mare de 45 de grade. În momentul când sequoia cădea, Godfrey și tovarășii lui se crezură pierduți!...

— Nouăsprezece ianuarie! strigă atunci o voce pe care Godfrey, uluit, o recunoscuse totuși!...

Era Carefinotu! Carefinotu care tocmai pronunțase aceste cuvinte, și în această limbă engleză pe care până atunci părea că nu putea nici să o vorbească, nici o să înțeleagă!

— Ce spui?... strigă uimit Godfrey care se lăsase să alunece până la el printre ramuri.

— Spun, răspunse Carefinotu, că astăzi este ziua când trebuie să sosească unchiul dumneavoastră Will, și că, dacă nu vine, suntem pierduți.

Atunci, înainte ca Godfrey să fi putut răspunde, la mică depărtare de Will-Tree izbucniră împușcături.

În același timp începuse, la momentul potrivit, una din acele ploii iscate de furtună care sunt adevărate cataracte. Turna cu găleata exact în clipa în care, după ce mistuiseră primele ramuri, flăcările amenințau să se întindă la arborii pe care se sprijinea Will-Tree. Ce putea Godfrey să creadă despre această inexplicabilă serie de întâmplări? Carefinotu vorbind englezește ca un englez din Londra, amintindu-i apropiata sosire a unchiului Will, apoi aceste detunături de armă care izbucniseră deodată?

Se întrebă dacă nu își pierduse cumva mințile, dar nu avu timp decât să-și pună aceste întrebări la care, de altfel, nu putea găsi răspuns.

În aceeași clipă — abia cinci minute după primele împușcături — apărură un grup de marinari, strecurându-se la adăpostul arborilor.

Godfrey și Carefinotu se lăsară numaidecât să lunece de-a lungul trunchiului, ai cărui pereți interiori continuau să ardă. Dar în momentul în care Godfrey punea piciorul pe pământ, se auzi strigat, și încă de două voci pe care, cu toată tulburarea sa, ar fi fost imposibil să nu le recunoască.

— Nepoate Godfrey, am cinstea să te salut!

— Godfrey! Scumpe Godfrey!

— Unchiul Will!... Phina!... Voi aici?!... strigă Godfrey zăpăcit. Trei secunde după aceea o strângea pe fată în brațele lui. În același timp, la ordinul căpitanului Turcotte, care comanda micul grup, doi mateloți se

cățarau de-a lungul arborelui de sequoia ca să-l elibereze pe Tartelett și îl „culeseră” cu toate menajamentele convenite persoanei sale.

Și apoi veniră, rând pe rând, întrebările, răspunsurile, explicațiile.

— Dumneata, unchiule Will?

— Da! Noi!

— Și cum ați putut descoperi insula Phina?

— Insula Phina? răspunse uimit William W. Kolderup. Insula Spencer vrei să spui! Ei, nu a fost greu, sunt șase luni de când am cumpărat-o! Dar acest nume nou îmi place și o să-l păstrăm, răspunse unchiul. Până atunci și pentru geografie, ea mai este încă insula Spencer care nu se află decât la o distanță de trei zile de San Francisco și pe care am crezut că n-ar strica să te trimit să-ți faci ucenicia de Robinson!

— Oh, unchiule! Unchiule Will! Ce spui dumneata! exclamă Godfrey. Vai, dacă este adevărat, nu pot să-ți răspund că n-am meritat această lecție! Dar atunci, unchiule Will, naufragiul corăbiei *Dream* a fost adevărat?

— Nu, replică William W. Kolderup, care nu fusese niciodată atât de bine dispus. *Dream* s-a scufundat liniștit urmând instrucțiunile pe care i le dădusem lui Turcotte, umplându-și cu apă camerele de balast. Tu ai crezut că vasul într-adevăr se duce la fund, dar căpitanul a făcut calea întoarsă când a văzut că Tartelett și cu tine vă îndreptați cu bine către coastă. Trei zile mai târziu sosea la San Francisco, și el este cel care ne-a adus astăzi pe insula Spencer, la data pe care o fixasem!

— Dar acea pirogă?

— Falsă, eu am avut ideea să se construiască piroga!

— Dar sălbaticii?...

— Falși și sălbaticii, pe care din fericire nu i-au atins focurile tale de armă!

— Dar Carefinotu?...

— Și Carefinotu la fel, sau mai bine zis credinciosul meu Jup Brass, care și-a jucat, după cum văd, minunat rolul lui de Vineri.

— Da! răspunse Godfrey. Mi-a salvat viața de două ori într-o întâlnire cu un urs și cu un tigrul.

— Fals, ursul! Fals și tigrul, strigă William W. Kolderup râzând din ce în ce mai tare. Amândoi erau împăiați și debarcați, fără ca tu să-i vezi, odată cu Jup Brass și tovarășii lui!

— Dar își mișcau capul și labele!...

— Cu ajutorul unui mecanism pe care noaptea Jup Brass se ducea să-l pună în mișcare, cu câteva ore înainte de întâlnirile pe care ți le pregătea.

— Cum! Toate astea?... repeta Godfrey, rușinat puțin de a se fi lăsat păcălit de aceste șiretlicuri.

— Da! Mergeau toate prea bine pe insula ta, nepoate, și trebuia să-ți dăm și emoții!

— Atunci, răspunse Godfrey, care se hotărî să rîdă, dacă ai vrut să ne încerci așa, unchiule Will, de ce ne-ai trimis un cufăr care conținea toate obiectele de care aveam cea mai mare nevoie?

— Un cufăr? răspunse William W. Kolderup. Ce cufăr? Nu ți-am trimis niciodată vreun cufăr! Nu cumva l-ai descoperit din întâmplare?... Și spunând acestea, unchiul se întoarse către Phina care plecă ochii, întorcând capul.

— Ce vreți, domnule Kolderup, răspunse capitanul, uneori pot să vă rezist dumneavoastră... dar domnișoarei Phina... este prea greu!... Acum patru luni, pe când m-ați trimis să supraveghez insula, am lansat o barcă pe mare, cu susnumitul cufăr... Profesorul Tartelett era siderat de ceea ce auzise.

— Cred că domnul Kolderup nu va susține că uriașul crocodil, a cărui nefericită victimă era să fiu, era din carton și pus în mișcare de un simplu mecanism?

— Un crocodil? răspunse unchiul intrigat.

— Da, domnule Kolderup, răspunse atunci Carefinotu căruia, de altfel, se cuvine să-i redăm adevăratul său nume de Jup Brass, da, un crocodil adevărat care s-a aruncat asupra domnului Tartelett, cu toate că eu nu adusesem așa ceva în colecția mea! Godfrey le povesti atunci cele ce se petreceau de câțva timp pe insulă : apariția bruscă a fiarelor sălbatice în număr mare, lei adevărați, tigri adevărați, pantere adevărate, apoi invazia de șerpi adevărați, din care timp de patru luni nu se zărise nici o mostră pe insulă! La rândul său, nedumerit, William W. Kolderup nu înțelese nimic din toate acestea. Se știa de mult timp că insula Spencer nu era bântuită de nici o fiară sălbatică și nu trebuia, conform chiar actului de vânzare, să aibă în cuprinsul ei nici un singur animal periculos. Mai mult, nu înțelese nici cele ce îi povesti Godfrey în legătură cu un fum care se văzuse de mai multe ori în diferite puncte ale insulei. Așa că se arătă foarte intrigat auzind toate aceste lucruri care îl făceau să creadă că nu totul se petrecuse după instrucțiunile sale, conform programului pe care numai el avea dreptul să-l stabilească.

Asta fu cât pe-acî să-l pună pe unchiul Will pe gânduri. Însă, ca un om practic ce era, printr-un efort de voință, amână dezlegarea acestor probleme și se adresă nepotului său :

— Godfrey, ai iubit totdeauna atât de mult insulele, încât sunt sigur că o să-ți fiu pe plac și o să-ți îndeplinesc dorințele, anunțându-te că aceasta este a ta, numai a ta! Iată! Ți-o dăruiesc! Poți să te bucuri de insula ta cât o să vrei! Nici nu-mi trece prin gând să te fac să o părăsești cu forța și nu înțeleg să te despart de ea. Fii, dacă tu vrei, toată viața, un Robinson, dacă ai poftă...

— Eu? răspuse Godfrey. Eu?! Toată viața? Ei bine, accept unchiule, reluă el luând mâna tinerei fete. Vreau să rămân aici, dar cu trei condiții : prima este ca tu să rămâi aici cu mine, scumpă Phina; a doua, unchiul Will să ne promită că va rămâne cu noi și a treia ca preotul de pe *Dream* să vină să ne cunune chiar astăzi.

— Pe *Dream* nu este preot, Godfrey! răspuse unchiul Will, o știi prea bine, dar cred că la San Francisco mai sunt încă, și o să găsim destui pastori dintre care unul să consimtă să ne facă acest mic serviciu! Cred că ești de aceeași părere cu mine, să pornim chiar mâine la drum!

După aceea Phina și unchiul Will voră ca Godfrey să le facă onorurile insulei lui. Iată-l deci plimbându-i pe sub pâlcul de sequoia, de-a lungul râului, până la podeț. Din păcate, din căminul de la Will-Tree nu mai rămăsese mare lucru. Incendiul mistuise cu totul locuința de la baza arborelui! Se întoarseră apoi la bordul corăbiei, nu înainte ca Tartelett să fi cerut permisiunea de a lua cu el „crocodilul lui” ca dovadă — permisiune care-i fu acordată.

Seara toată lumea era adunată în careul corăbiei *Dream* și sărbătorea printr-o masă veselă sfârșitul încercărilor prin care trecuse Godfrey Morgan și logodna sa cu Phina Hollaney. A doua zi, 20 ianuarie, *Dream* pornea spre San Francisco sub comanda căpitanului Turcotte. La ora opt dimineața, Godfrey, nu fără oarecare emoție, vedea la orizont, înspre apus, ștergându-se ca o umbră, acea insulă pe care făcuse mai bine de șapte luni o școală ale cărei lecții nu avea să le uite niciodată. Traversarea se făcu repede, pe o mare minunată, cu vânt favorabil. Doar că de data asta *Dream* mergea fără șovăire, drept la țintă! Așa că, la 23 ianuarie, la prânz, după ce intrase prin Poarta de Aur în imensul golf San Francisco, se rânduia liniștit la cheiul Merchant-Street.

Și atunci, ce le fu dat să vadă? Văzură ieșind din fundul calei un om care, după ce ajunsese înotând la *Dream*, în noaptea când acesta era ancorat la țărmlul insulei Phina, izbutise să se ascundă acolo pentru a doua oară! Și cine putea fi acest om?

Era chiar Seng-Vu, care făcuse călătoria de întoarcere așa cum o făcuse și pe aceea de la ducere. Seng-Vu se îndreptă către William W. Kolderup și-i spuse:

— Să mă ierte domnul Kolderup, spuse el politicos. Când m-am suit la bordul corăbiei *Dream*, credeam că aceasta mergea direct la Shanghai unde voiam să mă repatriez; dar, cum văd ca *Dream* se întoarce la San Francisco, atunci debarc aici.

— Dar, spuse în sfârșit William W. Kolderup, presupun că nu ai rămas acolo, în fundul calei, timp de șase luni?

— Nu! răspuse Seng-Vu.

— Și atunci, unde te-ai ascuns?

— Pe insulă!

— Tu?! exclamă Godfrey.

— Da eu!

— Atunci, înseamnă că acel fum...

— Trebuia să fac focul!

— Și nu ai căutat să te apropii de noi, să împarți cu noi totul?

— Îmi place să trăiesc singur, răspunse liniștit Seng-Vu. Îmi ajung mie însumi și nu am nevoie de nimeni! Și apoi, originalul individ, salutându-l pe William W. Kolderup, coborî de pe vas și dispăru.

— Iată din ce aluat sunt făcuți adevărații Robinsoni! exclamă unchiul Will. Uită-te la el și vezi dacă îi semeni în vreun fel!

— Bine, spuse atunci Godfrey, fumul se explică prin prezența lui Seng-Vu, dar fiarele sălbatice?...

— O să aflăm asta mai târziu, spuse unchiul Will. Totul sfârșește prin a fi descoperit, pentru cine știe să caute! Între timp, lui Tartelett îi veni o idee. Spre părerea lui de rău, neputându-și monta crocodilul în chip de ac de cravată, se hotărî pur și simplu să-l împăieze. Astfel, animalul, bine dichisit, cu fălcile întredeschise, cu labelle întinse, atârnat de tavan, avea să fie cea mai frumoasă podoabă a odăii sale.

Crocodilul fu deci trimis la un meșter care i-l aduse acasă câteva zile mai târziu.

— Dumneavoastră știți, domnule Kolderup, de unde venea acest animal? îl întrebă celebrul meșter de împăiat animale, pe când îi prezenta bogătașului nota de plată.

— Nu, răspunse unchiul Will.

— Totuși, avea o etichetă prinsă pe carapace. Și-i arată o bucată de piele pe care, cu cerneală specială, care nu se șterge, erau scrise următoarele cuvinte : Trimis de Hagenbeck din Hamburg, lui J. R. Taskinar din Stockton - U.S.A.

După ce citi aceste cuvinte, William W. Kolderup izbucni într-un uriaș hohot de râs. Acum înțelese totul.

J. R. Taskinar, adversarul său, concurentul său învins, era cel care, pentru a se răzbuna, după ce cumpăraseră o întregă încărcătură de fiare sălbatice, reptile și alte animale primejdioase, le debarcase peste noapte, în mai multe călătorii, pe insula Spencer. Nu mai era acum nimic inexplicabil în întâmplările de neuitat de pe insula Phina.

Bineînțeles că imediat după sosirea la San Francisco, Godfrey și Phina se cununară spre marea bucurie a tuturor.